

Předmluva

Jsem si jasně vědom dosahu těchto výkladů a také vím, že přinesou následky. Avšak vzhledem k naléhavosti mi nezbyvá žádná jiná volba, než napsat, co musí být řečeno, i když pouze stručně. Kdo bude chtít, může teprve potom správně začít zkoumat v Písmu svatém. Jako vždy to jedni přijmou, druzí odmítnou. Budou existovat takoví, kteří se budou upřímně radovat, že si někdo dodal odvahy chytnout zlo u kořene a pokud možno přiložil sekeru. Ostatní se budou zlobit.

Úmyslně jsem se vystříhal použití výrazů, jichž upotřebil Dr. Martin Luther ve svých spisech, v nichž antikrista rozebral. Co on o tomto tématu napsal, se dalekosáhle shoduje s tím, co je vyloženo zde. Lze se o tom dočíst ve starých spisech, jako např. v obsáhlé předmluvě k proroku Danielovi. Ukazuje, jak hluboko byl tento Boží muž spjat se Slovem, které překládal. Z tohoto hlediska neexistuje v dějinách církve žádný jiný, který by se k němu mohl přirovnat. Na základě osobního spásného prožitku měl jistotu, že je skrze víru v Krista ospravedlněn; ba ještě více: on měl vnitřní spojení s Bohem a vztah k Němu a Jeho Slovu.

Tak jako vypuknutím reformace učinil Bůh mohutný zásah do říše temna, zrovna tak to Bůh činí nyní při dokončení Své Církve, která vyšla z reformace a prožívá stále nové duchovní obživení a další vědem. Kdo studoval církevní dějiny, ví, jak v různých epochách byly určité biblické pravdy postaveny na světlo. Nyní musí být zvěstovány všechny vyváženě jako plné evangelium, aby kusé (neúplné) dílo mohlo vůstít do díla dokonalého.

Jako misionář, který od r. 1964 procestoval více než 90 zemí a kázal na kongresech téměř všech denominací, respektuji každou víru a všechna náboženství. Mých přednášek se zúčastňovali lidé všech ras a světových názorů. V Jižní Africe jsem dokonce jako protestant mohl jednou mluvit v katolickém kostele přeplněném více než tisícem lidí. Protože hluboce soucím se svými bližními, musel jsem odhalit ten největší podvod, jaký v náboženském směru ve světě existuje. Každý člověk má přece právo na to, aby se dověděl pravdu.

Nežijeme již v době, kdy uměl číst jen obecní radní, kněz a učitel, ani ne v téměř tisícileté epoše, v níž se církev starala o to, jen aby se Bible nedostala do rukou lidu, ale v době, kdy se každý může informovat o všem. Proč

by se nemělo také zde začít s tak nutným zkoumáním? V tomto krátkém pojednání mohlo být to podstatné jen naznačeno a lehce dotknuto.

Jde o každého osobně a o jeho určení po smrti. Člověk je ve skutečnosti stvořen k životu, rovněž určitě existuje další život po smrti, i když mnozí nechtějí, aby to byla pravda. Avšak výhybky musí každý sám správně nastavit, chce-li dosáhnout cíle.

Z mnohých překladů Bible, které mám k dispozici, jsem větším dílem použil překladu od Dr. Hermanna Menge. (V českém překladu použita Bible kralická.)

Nechť se tato brožura stane všem čtenářům požehnáním a přivede mnohé ze široké cesty, jež vede do zahynutí, na cestu úzkou, která vede k životu věčnému. Kéž by každý poznal pravdu, byl jí proniknut a současně byl osvobozen od každého omylu. Spasení bychom měli svěřit jen Bohu a ne žádnému člověku.

Krefeld, červenec 1986

autor

Úvod

V tomto pojednání se odvoláváme hlavně na knihu Daniela a knihu Zjevení. Až do nedávné minulosti nemohli dokonce ani mezinárodně známí učitelé Bible s obsahem obou prorockých knih mnoho začít. Stáli před stále novými hádankami, protože v nich použitou symbolickou řeč nebyli schopni rozluštit. Co bylo napsáno na základě přímé inspirace, může být také odhaleno a porozuměno jen skrze zvláštní zjevení shůry. Zde nesmí filosoficky bádát lidský duch, zde musí osvětit Duch Boží a odhalit to skryté (1. Kor. 2,10-43). Protože ještě nenastala doba pro prorockou část, sepisovali podle nejlepšího vědomí toliko vlastní poznatky.

Biblické proroctví nemůže být vykládáno, musí být naopak poznáno a pozorováno ve svém naplnění. Eschatologické události, to znamená události posledních dnů, jsou božským předurčením předem naprogramovány. Bůh nechal již předem sepsat obojí: dějiny lidstva a v nich se vyplňující dějiny spásy. Jak uvidíme, neshodíme se to, co vykladači Bible až doposud říkali, s jasnými odpověďmi Božími vyplývajícími z uskutečnění. Kdo si myslí, že něco ví, ten by měl uvážit, že každé poznání musí být zařazeno do celkového svědectví Písma svatého a musí s ním souhlasit. Co le řečeno o nějakém tématu, je správné jen tehdy, jsou-li i poslední, k tomu náležející otázky, jednoznačně a uspokojivě zodpovězeny.

Ne protože jsme Bibli četli důkladněji, ale protože přišel čas, v němž jsou Boží tajemství oznamována, protože Pán daroval těm Svým porozumění pro prorockou část Písma. Bezpochyby žijeme v posledním úseku dějin spásy. Tímto zjištěním nemá být vyvolána ani nálada ani panika ze skončení světa, ale má být způsobeno procitnutí a vystřízlivění. Nyní jde o zdůraznění prorockého Slova, které nesmí zůstat pozadu za evangelijní a naučnou částí.

Proroku Danielovi bylo nařízeno: **„Ty pak Danieli, zavři slova tato, a zapečeť knihu tuto až do času jistého (konečného). Mnozíť budou pilně pytovat, a rozmnoženo bude umění.”** (kap. 12:4)

Zapečetění tak důležitého obsahu nemělo být provždy, ale jen do *konečné doby*. O „konečné době” resp. „posledních dnech” se ve Starém i Novém zákoně mluví vícekrát. V Danielovi 8,17+19 je psáno: *„Pozoruj, synu člověčí; nebo v času uloženém vidění toto se naplní... Aj, já oznámím tobě to, což se děti bude až do vykonání hněvu toho; nebo v uloženém času konec bude.“*

Co před nedávným bylo ještě skryto a zapečetěno, a z toho důvodu tomu nemohlo být porozuměno, je nyní zjeveno. Po tomto výkladu budou jistě všichni knize Daniela i Zjevení lépe rozumět.

Prorok Daniel nevykládal vidění, v nichž byly oznamovány jisté vývoje a události v symbolech, k němu byl poslán anděl Gabriel, který mu to, co viděl, vysvětlil. Daniel o něm svědčí: „*A slouže mi k srozumění, mluvil se mnou a řekl: Danieli, nyní jsem vyšel, abych tě naučil vyrozumívati tajemstvím. Při počátku pokorných proseb tvých vyšlo slovo, a já jsem přišel, ať bych je oznámil, nebo jsi velmi milý; pročez pozoruj slova toho, a rozuměj vidění tomu.*” (Dan. 9,22-23).

Tak jako tehdy, i dnes jde o objasnění a správné porozumění, ale rovněž o modlitbu, v níž je vyjádřena hluboká touha srdce, abychom od Boha obdrželi jasno. Klíč k tomu spočívá ve výzvě: „*Tedy dbej nyní toho slova, abys tomu zjevení přesně rozuměl!*” Kdo nedbá Slova, bloudí, i když se domnívá, že má zjevení. Bůh je vázán na Své Slovo; On činí vše podle Svého Slova. V kap. 11, 2 čteme: „*Již pak oznámím pravdu...*” Více nechceme a nepotřebujeme. Rádi bychom se ale dověděli, co je v této knize pravdy napsáno.

Rovněž Jana navštívil anděl, když se nacházel na ostrově Patmos. o tom je vydáno svědectví již v prvním verši první kapitoly Zjevení: „*... on pak zjevil, poslav je skrze anděla svého služebníku svému Janovi.*“ Poté, co viděl v obrazech všechna ta vidění a události, vydává v kapitole 22,8-9 toto svědectví: „*Já pak Jan viděl jsem a slyšel tyto věci, a když jsem slyšel a viděl, padl jsem, klaněti se chtěje před nohama anděla toho, kterýž mi tyto věci ukazoval. Ale řekl mi: Hleď, abys toho nečinil. Neboť jsem spoluslužebník tvůj a bratří tvých proroků, a těch, kteříž ostříhají slov knihy této. Bohu se klaněj.*”

Dík a klanění náleží jedině Bohu, a to i tehdy, když On pošle anděla nebo posla. On má nebeské i pozemské posly, skrze něž může mluvit a působit (Žid. 1,7).

Ke zvláštnímu spásně-dějinnému pověření náleží přímé prorocko-apoštolské povolání. Kdo má jen domnělé vědomí o svém poslání, bude vázat lidi na sebe a na své učení a tím je uvede do svého následování. Kdo je však poslán Bohem, ten mluví Slovo Boží a přivádí lidi do spojení s Bohem. Takoví muži Boží razí a připravují cestu Jemu a současně Jeho lidu tím,

že odstraňují každou duchovní překážku (Izai. 62,10). Tak se lidé stávají skutečně učedníky, a tím následovníky Ježíše Krista.

Ta myšlenka nám připomíná proroctví z Mal. 3,1: „*Aj, já posílám anděla svého, kterýž připraví cestu před tváří mou.*” Vyplnilo se to na Janu Křtitele, který byl poslán před Pánem (Mat. 11,10).

Ve Zjevení 22:6 čteme: „*A řekl mi: Slova tato jsou věrná a pravá, a Pán Bůh svatých proroků poslal anděla svého, aby ukázal služebníkům svým, co se dítí musí brzo.*” Nakonec mluví Pán Sám „*Já Ježíš poslal jsem anděla svého, aby vám svědčil o těchto věcech v církvích.*” (verš 16)

Vždycky, dějí-li se události spásně-dějinného významu, posílá Bůh anděla nebo proroka. „*Nečiníš zajisté Panovník Hospodin ničeho, leč by zjevil tajemství Svě služebníkům Svým prorokům.*” (Amos 3:7). Tak bylo např. oznámeno andělem narození Jana Křtitele (Luk. 1:13). na betlémských nivách uslyšeli pastýři zpívat nebeské zástupy a zprávu z úst anděla o narození Vykupitele: „*Nebojtež se; nebo aj, zvěstuji vám radost velikou, kteráž bude všemu lidu. Nebo narodil se vám dnes spasitel, kterýž jest Kristus Pán, v městě Davidově.*” (Luk. 2:10-11). Také otevření Pečetí bylo ohlášeno nadpřirozeným způsobem.

Kristus a antikrist

V úsilí obdržet jasno v tomto tak důležitém tématu o antikristu musíme nezaujatě věnovat pozornost Slovu Božímu a tuto tajemnou osobnost objasnit z Písma. Jak již zmíněno, lidské názory existují na toto téma v nejrozmanitějších variacích již odedávna. Máme však právo na neomylnou a nezvratnou odpověď a ta nám může být dána jen prostřednictvím neomylného Slova Božího.

Všechna svědectví Písma svatého jsou sama o sobě a ve vzájemném spojení důkazem pravdivosti Boží. Stvoření vydává svědectví o Stvořiteli. Kdo Jeho popírá, ten by měl také popřít existenci majestátního vesmíru. Vykoupení lidé jsou živým důkazem Vykupitele. Božské nepotřebuje být dokazováno lidmi, ono je samo v sobě dokázanou, uskutečněnou realitou. To se týká každého tématu a každé oblasti Písma svatého.

Komplexní tematika o antikristu náleží k těm nejtěžším, jaké v náboženské oblasti existují. Na prvním místě stojí tajemné božství Ježíše Krista, jako druhé následuje mysteriózní (tajuplná) osoba antikrista. Obě témata jsou pro většinu lidí hádankou, v obou případech se názory daleko rozcházejí. Neexistuje na zemi žádná katedra, žádný profesor, který by o tom mohl podat závazné vysvětlení. Teologie udržovaná tradicí je na tom v tomto ohledu úplně špatně, obsahuje pouze vysvětlivky, které odpovídají tomu nebo onomu jistému náboženskému směru.

Jak již bylo uvedeno z proroka Daniele, měla tajuplná kniha až do času konce zůstat uzavřena a zapečetěna. Ve Zjevení 5:1 se dovídáme o zapečetěné knize v Novém zákoně. Otázka přitom zněla: „*Kdo jest hoden otevřítí tu knihu, a zrušiti pečeti její?*” (verš 2). Jan, který pozoroval tu událost, obdržel odpověď: „*Aj, svítězilť lev, ten kterýž jest z pokolení Judova, kořen Davidův, aby otevřel tu knihu, a zrušil sedm pečeti jejích.*” (Zjevení 5:5)

V tomto pojednání se nemůžeme zabývat otevřením a obsáhlým významem Pečetí a vyložit, co jednotlivě obsahují. Zde nám jde o dané téma a o význam příslušných symbolů, s nimiž se vždy znovu setkáváme. V proroctví, podobně jako v podobenstvích Pána, se setkáváme s obrazy, které v sobě skrývají vlastní smysl. Je tu řeč o zvířatech (šelmách), o hlavách, o rozích, o obraze šelmy, o znamení šelmy, o počtu šelmy, dokonce o smilnici na šelmě, atd. Jejich význam budeme s pomocí Písma svatého pečlivě sledovat.

Antikristovský systém je mnohostranný a probíhá souběžně s téměř dva tisíce let starými dějinami spásy. Písmo svaté to ukazuje v rozličných souvislostech. Pavel označuje tu působící osobu mnoha tituly. s prorockou prozřetelností byl schopen o něm dát přesný popis. Apoštol píše, napomínaje: „*Nesvodiž vás žádný nižádným obyčejem. Neboť nenastane, leč až prvé přijde odstoupení, a zjeven bude ten člověk hřícha, syn zatracení, protivící a povyšující se nade všechno, což slově Bůh, aneb čemuž se děje Božská čest, tak že se v chrámě Božím jako Bůh posadí, počínaje sobě, jako by byl Bůh. Nepomníte-liž, že ještě byv u vás, o tom jsem vám pravil? A nyní co mešká, víte, totiž aby on zjeven byl časem svým. Nebo již tajemství nepravosti působí, toliko až by ten, kterýž jej zdržuje nyní, z prostředku byl vyvržen. A tehdáž zjeven bude ten bezbožník, kteréhož Pán zabije duchem úst Svých, a zkazí*

zjevením jasně přítomnosti Své, toho nešlechtníka, jehož příští jest podle mocného díla satanova, se vši mocí a divy i zázraky lživými, a se všelikým podvodem nepravosti...” (2. Tes. 2:3-10)

Následující srovnání nám má objasnit několik znamení antikrista:

Kristus přišel ve jménu Otce, (Jan 5:43a)

Napodobitel přichází ve svém vlastním jménu (Jan 5:43b)

Kristus se zcela a úplně snížil (Fil. 2:8)

Syn zatracení se povyšuje nade všechno (2. Tes. 2:4)

Kristus byl znevážen a pohrdán (Izai. 53:3)

Antikrist se nechá oslavovat a nechává si vzdávat úctu (Zjevení 13:8)

Kristus je ten pravý Prorok (5. Mojž. 18:15–18, Skutky 3:22–23)

Antikrist je falešný prorok (Zjevení 16:13, 20:10)

Kristus vydal svědectví o pravdě (Jan 18:37)

Rouhač vrhá pravdu na zem (Dan. 8:12)

Kristus přišel, aby konal vůli Boží (Žid. 10:7–10)

Antikrist prosazuje svou vlastní vůli (Dan. 8:12)

Kristus přišel zachránit ztracené (Luk. 19:10)

Antikrist vystupuje, aby svaté zničil (Dan. 8:24)

Kristus se postavil pod zákon Boží (Mat. 5:17)

Protivník je bezzákonný (2. Tes. 2:3)

Kristus byl nazván Synem Božím (Luk. 1:35)

Antikrist synem zatracení (2. Tes. 2:3)

Kristus je tajemství pobožnosti (1. Tim. 3:16)

Antikrist je tajemství nepravosti – zloby (2. Tes. 2:7)

Přirovnání, v nichž by mohlo být libovolně pokračováno, jsou nutná k tomu, abychom si tuto osobu představili. V našem vyličení ještě zřetelně vyjdou najevo protiklady, které doposud mnozí lidé nepoznali. V Danielovi, v epištolách a ve Zjevení se setkáváme s rozličnými označeními, která ale vždycky popisují tutéž osobu, příp. tentýž systém v jeho rozmanitosti.

Původ

Antikrist je mysteriózní (tajemná) osoba, to je nesporné. Tak jistě, jak může být Kristus poznán jako ten Pravdivý pouze skrze zjevení shůry, zrovna tak poznáme i antikrista jen osvětlením shůry. Jako Kristus je zjevení Boha v lidské podobě, antikrist v době svého přímého vystoupení bude zosobněným projevem satana v člověku. Satan určitě není ateistou, on věří v Boha a třese se (Jak. 2:19). Jeho zástupce na zemi kráčí zcela v jeho šlépějích. Navenek jde přitom a může obzvlášť pobožného, který dokonce používá biblická místa, jak to činil i satan při pokoušení Ježíše.

Jak Kristus tak i antikrist mají dlouhou historii; oba mají svůj původ v nebi. Sledujeme-li stopu nazpět, pak snadno zjistíme, že Kristus se vrací k Bohu a antikrist k Satanovi. Kristus reprezentuje Boží království se světlem a životem, antikrist Satanovu říší temna a smrti. Oba jsou přítomní na zemi, oba zahalení i zjevní současně.

Jak již podotknuto, přesný popis obou najdeme v Písmu svatém. od počátku času byli jak Kristus tak i antikrist oznamováni a popisováni v předobrazech a symbolech. Oba zastupují království. Oba si činí nárok na trůn – s tím rozdílem, že ten jeden *Bůh je* a ten druhý se nechává uctívat jako by byl Bůh. Světlo a tma, den a noc, život a smrt – od počátku vydávají svědectví o dvou naprosto rozdílných bytostech a oblastech. Od doby Kaina a Ábele vidíme dvě linie – až do doby Ježíše a Jidáše – a konečně u Krista a antikrista.

Kristus je nám popsán těmi nejrozličnějšími označeními, která Ho představují vždy v souvislosti s Jeho rozmanitými úlohami: Syn Boží, Syn člověka, Syn Davidův, Beránek Boží, Prostředník, Přímiluvce, Král, Kněz, Prorok atd.

I antikrist, jak již bylo zmíněno, je pojmenován vždy v dané souvislosti rozličnými tituly: Jako „falešný prorok“, „bezzákonný“, „protivník“, atd. Kdo je zkušený v Písmu svatém, tomu nebude zatěžko zjistit, že všechny vlastnosti a atributy (charakterové znaky) Boží se stoprocentně vztahují na Krista a ty Satanovy na antikrista.

Anti = proti

Klíč ke správnému porozumění, jak přijít této záhadné osobě na stopu, spočívá ve slově *anti*. Každému je známo, že *anti* znamená „proti“. Antikrist je tedy protivník – odpůrce Krista. Podvod však spočívá v tom, že se tato osoba odvolává na Krista, ale se všemi učenými a celkovou praxí je v protikladu vůči Němu a Jeho Slovu. On mluví o Kristu, avšak své následovníky, které nazývá ze svého hlediska „věřícími“, poutá na sebe. Oni věří jeho slovu, ne Slovu Kristovu.

Zvláštní poznávací znamení antikrista tkví v tom, že je „lhář“ a že je totožný se svým učením, které se skládá ze samých lží – v protikladu ke Kristu, který je Pravda, a Jehož učení se sestává pouze z pravd. Antikrist nahrazuje každé učení Krista svým vlastním. Lež je převráceně podaná pravda. Tak jako už v zahradě Eden ďábel, tak i antikrist používá Slovo Boží se lstí a záludností, aby zbožné nejpobožnějším způsobem svedl. Ale při bedlivém pozorování zjistíme, že z toho, co učí, absolutně nic nesushlasí s originálním Slovem Božím. Kdo je a jedná proti Slovu, ten je proti Kristu, tedy „anti-Krist“, neboť Kristus je *to Slovo – Logos*.

O antikristu slyšíme již v prvotním křesťanství. Jan se o něm opakovaně zmiňuje ve svých epistolách. Píše o něm se zřetelem k dnešnímu času: **„Dítky, poslední hodina jest, a jakož jste slýchali, že antikrist přijítí má...“** Je pozoruhodné, že Jan mluví na jedné straně o příchodu antikrista v jednotném čísle a odvolává se přitom na poslední dny, tedy na konečný čas, současně se ale zmiňuje o nějakých jiných, kteří vystoupili již tehdy: **„... i nyníť antikristové mnozí povstali.“** (1. Jan. 2:18) Nejednalo se přitom o lidi, kteří odmítli Krista, ale o takové, kteří Jej představovali a vykládali v protikladu ke Slovu.

Falešní bratři, o nichž Pavel psal, falešní „Kristové“, o nichž Ježíš mluvil, jsou falešní pomazaní, kteří se již na začátku odchýlili od Slova proroků a apoštolů a přednášeli jiné učitelské názory, Obzvláště vynikl v Bibli zmíněný vůdce řečníků Niko (Mikuláš). Jeho následovníci byli „nikolaité (mikulášenci)“. Shromáždil kolem sebe povrchní věřící a zvěstoval vlastní věci namísto jediné víry, skrze níž docházíme spasení. V prvním poselství Církvi chválí Pán ty Své prostřednictvím anděla Církve: **„Ale toto máš, ze nenávidíš skutků Mikulášenců, kterých i já nenávidím.“** (Zjevení 2:6) Ve třetím poselství se již uchytil tento nebiblický směr, v němž laici

byli ovládáni samozvaným duchovenstvem. Proto to napomenutí: „**Tak i ty máš ty, kteříž drží učení Mikulášenců...**” (Zjevení 2:15) Tak jako pšenice i plevele rostou na stejném poli, tak se na půdě křesťanství nacházejí ti praví i ti nepraví.

Začalo to tím, že pod vlivem antikristovského ducha byla přednášena učení, odtržená od pravdy, kterým se věřilo. V antikristovském systému z toho později udělali dogmata. Jejich vyvrcholení bude nakonec v antikristu samém. Pavel, který měl prorockou prozíravost, píše: „*Tomu vyučuj, a napomínej. Jestližež kdo jinak učí, a nepovoluje zdravým řečem Pána našeho Jezukrista, a tomu učení, kteréž jest podlé pobožnosti, nadutýť jest, nic neuměje, ...*” (1. Tim. 6:2-4a).

Apoštol věděl, že jeho zvěstování bylo božského původu, neboť je obdržel skrze přímé zjevení Ježíše Krista (Gal. 1:12). Neobhajuje sebe ani své učení, ale evangelium Ježíše Krista – to čisté, poselství o záchraně Boží, které spasí. Ve 2. Tim. 1:13-14 vyzývá svého spolupracovníka, aby setrval ve zdravém učení: „*Mež jistý příklad zdravých řečí, kteréž jsi slýchal ode mne, u víře a v lásce, kteráž jest v Kristu Ježíši. Výborného toho pokladu ostříhej, skrze Ducha svatého přebývajícího v nás.*”

V průběhu církevních dějin povstalo mnoho falešných učitelů a proroků, jak je to oznámeno ve 2. Petr. 2,1: „**Bývali pak i falešní proroci v lidu, jakož i mezi vámi budou falešní učitelé, kteříž uvedou sekty zatracení, i toho Pána, kterýž je vykoupil, zapírajíce, uvodíce na sebe rychlé zahynutí.**” Označení „falešní proroci” je zde rovněž v množném čísle.

Inspirována antikristovským duchem, vyvíjela se «kostelní» církev vedle pravé Církve. Samozvaní učitelé, falešní proroci a lživí apoštolově nekázali učení Kristovo, ale vlastní poznatky. Neutvrzené lidi strhli od Slova Božího do svého následovnictví. na konci se všechny znaky a vlastnosti antikristovského systému sjednotí pod jednu hlavu. Proto je o něm ve Zjevení psáno jako o *falešném proroku*. Tak jako praví proroci zvěstují Slovo Boží, které k nim přišlo, jako to „TAK PRAVÍ PÁN”, tak si falešný prorok nárokuje být hlasem Božím na zemi. Avšak ve skutečnosti nemá jeho učení s pravdivým Slovem nic společného. Je prorokem falešného učení, a proto je označován jako *falešný prorok*.

Kdo zvěstuje to, co stojí v protikladu vůči pravému proroku, je sám falešným prorokem. Falešným učitelem je ten, kdo učí jinak, než ti Bohem dosazení učitelé v prvotním křesťanství. Porovnáním snadno zjistíme, že dnes je kázán jiný Ježíš a předkládáno jiné evangelium, než v prvotním křesťanství (2. Kor. 11:4). Falešné je představováno jako správné a to správné jako falešné. Aniž by si toho byli lidé vědomi, během staletí byla zavedena nesčetná bludná učení, která již nemají s učením a praxí prvních křesťanů nic společného.

Avšak kdo ještě dnes prozkoumává Písmo svaté, aby přezkoušel, zda ta přednášená učení souhlasí? Pavel řekl: „**Nebo já to vím, že po mém odjetí vejdou mezi vás vlci hltaví, kteříž nebudou odpouštětí stádu. a z vás samých povstanou muži, kteříž budou mluvití převrácené věci, aby obrátili učedníky po sobě.**” (Skutk. 20:29–30) Jímavá slova jsou orámována dobře nacvičeným ceremoniálem. Nevědomé masy jsou ovlivňovány a myslí si, že to tak zavedl Kristus. Vidí vnější beráncí mírnost a nepoznávají zhoubné zfalšování, protože neznají Slovo: „**Ovceť mé hlas můj slyší...**” (Jan 10:27) Jeho hlas je a zůstane Jeho Slovo na věky.

Jak již zmíněno, falešný apoštol se pozná podle toho, že nezvěstuje biblické apoštolské učení (Zjevení 2:2), antikrist podle toho, že učí špatně o Kristu a vůbec nepomyslí činit to, co Kristus přikázal. Slovy se přiznává ke Kristu, avšak je hluboko zapleten do pověr, až i do vyvolávání zemřelých, což je spiritismus. Jak vážná jsou však slova: „**Ale bychom pak i my neb anděl s nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali, prokletý buď.**” (Gal. 1:8).

Kdo vidí antikrista jako světového diktátora ve smyslu politického tyрана, bude překvapen. Pavel o něm píše, že satan bude skrze něho vykonávat v konečné fázi „... **se vši mocí a divy i zázraky lživými, a se všelikým podvodem nepravosti...**” (2. Tes. 2:9b–10a) Tento člověk se nemůže vykázat žádným biblickým znamením a zázraky, jako se děly skrze moc Boží ve službě Ježíše Krista a apoštolů. Namísto toho je on mistrem pleťich. Co by žádný nemohl dokázat, to se mu daří nábožnou politikou. Jsou to lživá znamení, která jsou v protikladu k pravdě. Dokáže obcházet se lží a podvodem nejpobožnějšího způsobu a svádět všechny, kteří věří jeho lživému „evangelium”. Dovede mluvit se státníky stejně jako s církevními hodnostáři. Má nejlepší poradce světa, je nejlépe informovaným mužem,

k němu přicházejí všichni ze všech táborů. Jeho role prostředníka je požadována všemi protichůdnými politickými směry. Je tou nejvyšší duchovní autoritou, jaká na zemi existuje, a - jak on tvrdí -i nejvyšší právní instancí.

Antikrist nikdy neprožije vyslyšení nějaké modlitby, nikdy se skrze něho, jako skrze Krista, nestane nějaký chromý chodícím, slepý vidoucím, nebo hluchý slyšícím. Přesto ho bude celý svět oslavovat a uctívat „... **těch, kteříž hynou, proto že lásky pravdy nepřijali, aby spaseni byli. a protože pošle jim Bůh mocné dílo podvodů, aby věřili lži, a aby odsouzeni byli všickni, kteříž neuvěřili pravdě, ale oblíbili sobě nepravost.**” (2. Tes. 2:10–12) Mysleme na to: antikrist je podle jména křesťan, ale v podstatě je proti Kristu. Mluví o království Božím, avšak buduje svou vlastní říši, v níž panuje.

Jeho původ

Abychom taktice a povaze antikrista lépe porozuměli, musíme se nejprve zabývat Satanem. To může znít podivně, avšak ukážeme souběžnost mezi ním a antikristem. U Ezech. 28:12-15 je psáno: „**Ty, jenž zapečeťuješ summy, plný moudrosti a nejkrásnější, v Eden, zahradě Boží, byl jsi, všelijaké drahé kamení přikrývalo tě, sardius, topazius, jaspis, tarsis, onychin, béryl, zafir, karbunkulus a smaragd i zlato; nástrojové bubně tvých a píšťal tvých v tobě, hned jakžs se narodil, přípravěni jsou. Ty jsi cherubem od pomazání. Jakž jsem tě za ochránce představil, na hoře svaté Boží jsi byl, u prostřed kamení ohnivého ustavičně jsi chodil. Byl jsi dokonalý na cestách svých, hned jakžs se narodil, až se našla nepravost při tobě.**”

Zde je osloven Lucifer, kterého Bůh stvořil jako knížete andělů. Jako stvoření Boží byl dokonalý, avšak jako my byl obdařen svobodnou vůlí. Žel, použil jí k tomu, aby se pozdvihl proti Bohu a vyvýšil. Totéž je také řečeno i o jeho representantovi, který se povyšuje nade všecko. Protože satan není vševědoucí, nemohl předvídat, jaké následky jeho jednání bude mít. Tak je to s antikristem, který musí převzít jemu připadající roli. Jeho konec mu je skryt; on ví mnohé, ale ne všechno.

Jak nám bylo řečeno, satan se nacházel v zahradě Eden. Tam se později, po svém pádu, zmocnil hada, v jehož podobě svedl první lidi k neposlušnosti a tím k přestoupení Slova Božího. Otázkou: „*Takliž jest, že vám Bůh*

řekl...?“ zasel do nich pochybnost o Slovu Božím. Totéž činí jeho zástupce na zemi. Tak se celé lidstvo dostalo od počátku pod vliv toho zlého, který vždy spočívá v tom, aby Slovo Boží uváděl v pochybnost. Začalo to nevírou, po níž následovala neposlušnost a nakonec přestoupení. Tak došlo k pádu ve hřích, do něhož jsme byli všichni strženi. Každý selhal a provinil se; my bychom totiž jednali a reagovali právě tak jako Adam a Eva.

Satan nejenže byl svržen dolů, když se pozdvihl, nýbrž přivedl potom do zkázy celé lidstvo. Avšak již přímo po pádu ve hřích Pán oznámil příchod Vykupitele, když hovořil o Semenu, které přijde z ženy, aby tomu starému hadu rozšláplo hlavu (1. Mojž. 3:15). Z tohoto důvodu nazýval Ježíš Marii vždy „ženou“, nikdy „matkou“. On byl Semenem Božím, v Němž se zaslíbené Slovo (z 1. Mojž.) stalo realitou. Božské Semeno je na jedné straně Slovo Boží (Luk. 8:11); dobrá setba na druhé straně jsou synové a dcery království Božího (Mat. 13:38). Oni pocházejí z božského Semene a tvoří tak božský rod (1. Petr. 2:9, Skutk. 17:29).

V proroku Izaiáši nalezneme pád satana popsán takto: *„Jakž to, že jsi spadl s nebe, ó lucifere v jitře vycházející? Porazen jsi až na zem, ještos zemdličoval národy. Však jsi ty říkával v srdci svém: Vstoupím do nebe, nad hvězdy Boha silného vyvýším stolicí svou, a posadím se na hoře shromáždění k straně půlnocní. Vstoupím nad výsosti oblaku, budu rovný Nejvyššímu.“* (Izai. 14:12-14).

Na jeho předsevzetí se až dodnes nic nezměnilo. Již od dob zahrady Eden se pokoušel ovládat lidstvo, aby uskutečnil svůj plán. Tehdy ovládl týrského krále, který byl jím posedlý; v tom nacházíme příklad nároku na dábelisko-lidskou moc Satana na zemi. Bůh k němu mluvil skrze Svého proroka: *„Proto že se vyvyšuje srdce tvé, a říkáš: Bůh silný jsem, na stolicí Boží sedím u prostřed moře, ješto jsi člověk a ne Bůh silný, ačkoli sobě přivlastňuješ srdce podobné srdci Božímu.“* (Ezech. 28:2) Je to nejvýš pozoruhodné, že se člověk může považovat za Boha. To však není člověk, nýbrž Satan v něm, který je označen dokonce jako bůh a panovník tohoto světa (2. Kor. 4:4). Satan dokonce od našeho Pána požadoval, aby před ním padl na zem a klaněl se mu. Za to Mu nabízel bohatství světa (Mat. 4:8-10). Ten, kdo ho zde na zemi reprezentuje, musí mít tytéž znaky: bohatství a jeho uctívání nesmí scházet. On si musí myslet, že je na místě Boha, tedy

musí napodobovat Krista, avšak má vlastnosti satana, který chtěl být roven Bohu. On přijímá nabízené poklady.

Dále je psáno: **„Moudrostí svou a rozumností svou nashromáždils sobě zboží, a nahnuls zlata a stříbra do pokladů svých; velikou moudrostí svou v kupectví svém rozmnožil jsi zboží svá, a tak pozdvihlo se srdce tvé zbožím tvým.”** (Ezech. 28:4–5) I tento viditelný pozemský znak je znamením Satana a tím i jeho zástupce, kterého ovládá. Až dodnes se na tom nic nezměnilo. Kdopak by nevěděl, kde leží pokladnice s poklady? Kdo dosud ještě neslyšel o tom nesmírném bohatství, o všem zlatu, stříbru, drahokamech atd.?

„Pro množství kupectví tvého u prostřed tebe plno jest bezpráví, a velmi jsi prohřešil. Pročež zahubím tě, a vyhladím z hory Boží...” (verš 16) Odkdy provozuje ďábel obchod? V tomto popisu je střídavě oslovován Satan a pozemský vládce, v němž je ztělesněn. Satan je duchovní bytost a potřebuje fyzické tělo, které by ovládal, aby mohl vykonávat svou moc.

Musíme si zapamatovat celkový popis a rozličné znaky Satana, neboť se s nimi budeme setkávat vždy, půjde-li o jeho zástupce na zemi. Zvlášť důležité přitom je, že Satan vystupuje jako anděl světlosti a že se tak jeví i jeho representanti, až do posledního, v němž se sám ztělesňuje. Apoštol Pavel to prohlédl a napsal: **„Nebo takoví falešní apoštolé jsou dělníci lstiví, proměňující se v apoštoly Kristovy. a není div. Nebo i sám satan proměňuje se v anděla světlosti. Protož nenítto tak veliká věc, jestliže i služebníci jeho proměňují se, aby se zdáli býti služebníci spravedlnosti, jichžto konec bude podle skutků jejich.”** (2. Kor. 11:13-15).

Odhalení tajemství

Jak již předtím zmíněno, prorok Daniel již předem viděl v symbolech hlavní události konečné doby. Před králem svědčil: **„Ale však jest Bůh na nebi, kterýž zjevuje tajné věci, a on ukázal králi Nabuchodonozorovi, co se dítí bude v potomních dnech** (konečném čase).” (kap. 2:28) Tak jako tehdy je i nyní lid Boží nejlépe informován. Co říká Pán v Mat. 23:34 platí až doposud: **„Protož aj, já posílám k vám proroky a moudré a učitele...”** Zatímco politikové jsou odkázáni na domněnky, poznávají věřící znamení doby podle Slova Božího. Oni chápou, že nyní ži-

jeme v prorockém časovém úseku. Mohou správně zařadit to, co proroci a apoštolově viděli ve viděních a skrze inspiraci Ducha napsali. Slovo Boží vždycky přišlo k prorokům, nikdy ne k teologům.

Avšak každý pravý prorok a apoštol vyzná jako Daniel: „**Strany pak mne, ne skrze moudrost, kteráž by při mně byla nade všechny lidi, ta věc tajná mně zjevena jest...**” (Dan. 2:30) Ve své modlitbě chválil Daniel Pána a řekl: „*A on... dává moudrost moudrým a umění majícím rozum. On zjevuje věci hluboké a skryté; zná to, což jest v temnostech, a světlo s ním přebývá.*” (verš 21-22).

I Nejprve viděl prorok Daniel obraz (sochu) tak, jak byl předtím ukázán králi Nabuchodonozorovi ve snu. Popisuje ho takto: „**Ty králi, viděl jsi, a aj, obraz nějaký veliký, (obraz ten byl znamenitý a blesk jeho náramný,) stál naproti tobě, kterýž na pohledění byl hrozný. Toho obrazu hlava byla z zlata výborného, prsy jeho a ramena jeho z stříbra, a břicho jeho i bedra jeho z mědi. Hnátové jeho z železa, nohy jeho z částky z železa a z částky z hlíny.**” (Dan. 2:31–33) Tato socha zřejmě představovala nějakou osobu, neboť jsou jmenovány hlava, prsa, paže, břicho, bedra, hnáty (nohy) a nohy (chodidla). Jsou tím znázorněny současně čtyři po sobě jdoucí světové říše.

Od verše 37-45 vysvětluje význam čtyř velkých světových říší, které jsou historicky doloženy: Babylonská říše, kterou představuje hlava ze zlata, měla světovou moc od r. 606 až do r. 538 př. Kr.; království Médské a Perské, které je znázorněno stříbrnými prsy a pažemi, panovalo od r. 538 až do r. 330 př. Kr.; Řecká říše počínaje vládou Alexandra Velikého, vyjádřená břichem a bedry z mědi, se ujala moci v r. 330 a udržela se až do r. 30 př. Kr.; od této doby převzala moc Římská říše; to potrvá až do konce.

I Tentýž prorok viděl v kap. 7, jak čtyři nebeské větry vzduly velké moře národů, z něhož pak vystoupila čtyři mocná zvířata (šelmy). První se podobalo lvu, druhé medvědu, třetí pardálovi, čtvrté zvíře není blíže označeno, je pouze takto popsáno: „*Potom viděl jsem u viděních nočních, a aj, šelma čtvrtá strašlivá a hrozná a velmi silná, mající zuby železné veliké, kteráž zžírala a potírala, ostatek pak nohama svýma pošlapávala; a ta byla rozdílná ode všech šelm, kteréž byly před ní, a měla rohů deset.*” (Dan. 7:7).

Tyto čtyři šelmy, které vystoupily z mas národů světa, symbolizují čtyři říše, ale vždy také i jejich tehdejší mocnáře. s třemi prvními říšemi se ne-

budeme zabývat v jednotlivostech, nýbrž musíme dostat vysvětlení o čtvrté šelmě, která má pro nás význam (verš 19). Daniel dostal tuto odpověď: **„Šelma čtvrtá znamená království čtvrté na zemi, kteréž rozdílné bude ode všech království, a zžítře všecku zemi, a zmlátí ji a potře ji.”** (verš 23) Čtvrtá šelma – Římska světová říše – pohltí podle biblického proroctví celou zemi a rozšlape ji. To je „TAK PRAVÍ PÁN” ve Svém Slovu.

Jan viděl tutéž šelmu s deseti rohy rovněž vystupovat z moře národů. Kromě toho měla sedm hlav a na těch sedmi hlavách jména rouhající se Bohu. na jejích rozích bylo deset královských korun (Zjevení 13:1). Toto opět souhlasí s tím, co je napsáno v Danielovi: **„Rohů pak deset znamená, že z království toho deset králů povstane...”** (verš 24) První tři šelmy, resp. světové velmoci, které Daniel viděl, se opět nalézají ve Zjevení 13:2 a tam jsou v této čtvrté šelmě integrovány: **„Byla pak šelma ta, kterouž jsem viděl, podobná pardovi, a nohy její jako medvědí, a ústa její jako ústa lvová.”**

Dále je tam řečeno, že satan sám dá svůj trůn a svou moc k dispozici té poslední říši na zemi: **„I dal jí drak sílu svou, a trůn svůj, i moc velikou. a viděl jsem, ano jedna z hlav jejích jako zbitá byla až na smrt, ale rána její smrtelná uzdravena jest.”** (Zjevení 13:2–3) Kdo je ten drak, který této světové moci dá svou moc a svůj trůn, zjistíme ve Zjevení 12:9: **„...drak ten veliký, had starý, kterýž slově ďábel a satanáš...”** Poslední světová říše bude stát pod přímým vlivem satana a z ní vyvstane, jak hned zjistíme, antikrist.

Opovážlivost

Prorok Daniel viděl již předem také i vrchol antikristova mocenského působení. V kap. 7 mu byla ukázána šelma s deseti rohy, z které on povstane. Sděluje: **„Pilně jsem šetřil těch rohů, a hle, roh poslední malý vyrostl mezi nimi, a tři z těch rohů prvních vyvrácení jsou před ním; a aj, oči podobné očím lidským v rohu tom, a ústa mluvící pyšně.”** (verš 8) Z poslední říše vyjde osobnost, muž, jehož slovo bude akceptováno (přijímáno se souhlasem) všemi náboženskými a politickými vůdci.

Do této souvislosti náleží to, co je napsáno ve Zjevení 13:5: **„I dána jsou jí ústa mluvící veliké věci a rouhání, a dána jí moc vládnouti za čtyřiceti**

a dva měsíce.” To jsou přesně tři a půl roku velkého soužení, které ještě postihne národ izraelský.

V kap. 9:27 nám Daniel oznamuje, že tento vládce uzavře s mnohými národy smlouvu na jeden téhoden: *„Utvrdí však smlouvu mnohým v téhodni posledním...”* Jedná se zde o smlouvu, kterou uzavře jeden s mnohými smluvními partnery, která se bude týkat výhradně Jeruzaléma. Tak jako týden má sedm dní, tak téhoden sestává ze sedmi let. Uprostřed téhodne ale on: *„... učiní konec oběti zápalné i oběti suché; a skrze vojsko ohavné, až do posledního a uloženého poplenění hubicí, na popleněné vylito bude zpusťošení.”* (Dle něm. Mengeho překladu Bible: *„... odstraní oběť zápalnou i oběť suchou a na jejich místě bude postaveno odporé zpusťošení a to tak dlouho, dokud pevně ustanovené zničení nebude vylito na zpusťošení [zpusťošitele].”*) To se stane úplně na konci, přímo před začátkem mírového Božího tisíciletí.

Jak velice se tento roh pozdvihne a kdo se za touto mocí skrývá, vysvítá jednoznačně z Daniele 8:10: *„A zpjál se až k vojsku nebeskému, a svrhl na zemi některé z vojska toho i z hvězd, a pošlapal je.”* s podobnou událostí se setkáváme ve Zjevení 12, kde satan v podobě draka strhl třetinu hvězd na zem. Poznáváme z toho, že i zde se opět jedná o protivníka Božího, který chtěl být Bohu rovný a byl svržen dolů.

Antikrist, ten „superman” Satana, se podle 2. Tes. 2:4 pozdvihne nade všecko, *„... což slově Bůh, aneb čemuž se děje Božská čest, tak že se v chrámě Božím jako Bůh posadí, počínaje sobě, jako by byl Bůh”.* Věřící křesťané jsou označováni v Písmu svatém za chrám Boží. Avšak jako se tehdy stal chrám peleší lotrovskou, odpadlo křesťanství od Boha. Do tohoto odpadlého křesťanství, které vlastně mělo být místem Božího přebývání, se posadil antikrist. Nechá se uctívat, nárokuje si dokonce neomylnost a nechává se oslovovat označením, které náleží jedině našemu svatému Otci v nebesích (Mat. 23:9).

Jak je v Danieli 7:25 oznámeno: *„Slova proti Nejvyššímu mluvíti bude, a svaté výsosti potře; nadto pomýšleti bude, aby proměnil časy i práva, když vydání budou v ruku jeho, až do času a časů, i do částky časů.”* Toto místo Písma zřetelně ukazuje, že se tento přesně stanovený čas soužení – tři a půl roku – vztahuje jen na Židy. V této souvislosti je psáno o změnění „časů” a „práv”; na to nebyla novozákonní církev vázána. Jedná se tam

o Židy, proto řekl anděl Danielovi: „... **přišel jsem, ať bych oznámil, co potkati má lid tvůj v potomních dnech** [dle něm. Mengeho překl. Bible: „na konci dnů”].” (kap. 10:14)

U Daniele 11:32 je nám řečeno, jak se antikristovi podaří, aby lidi obrátil na svou stranu; „**Tak aby ty, kteříž se bezbožně proti smlouvě chovati budou, v pokrytství posiloval úlistnostmi...**” (dle něm. Mengeho překl. Bible: „**Svůdnými slovy svede ke zradě ty, kteří se dopustí zločinu vůči smlouvě.**”) Antikrist není žádný politický diktátor, který popudí svět proti sobě, nýbrž, jak již zmíněno, on je autoritou světově uznávanou všemi politickými a náboženskými směry. „**Jehož síla zmocní se, ačkoli ne jeho silou, tak že ku podivení hubiti bude, a šťastně se mu povede, až i vše vykoná; nebo hubiti bude silné i lid svatý. A obmyslností svou šťastně svede lest v předsevzetí svém, a v srdci svém zvelebí sebe, a v čas pokoje zhubí mnohé.**“ (Dan. 8:24–25) Prezident USA a generální tajemník SSSR mají jen omezený vliv. Tento muž ale vládne všeobecnou mocí – on je aktivně činný nábožensky a současně dělá světovou politiku.

Během času své hrůzovlády bude mít antikrist povahu šelmy a bude dokonce vykřikovat rouhání proti Bohu, jak je psáno: „**Protož otevřela ústa svá k rouhání se Bohu, aby se jménu jeho rouhala, i stánku jeho, i těm, kteříž přebývají na nebi.**” (Zjevení 13:6) V té době již zaujme vykoupení zástup své příbytky v nebi.

V Janu 14:2–4 zaslíbil Pán těm Svým: „**V domě Otce mého příbytkové mnozí jsou. Byť nebylo tak, pověděl bych vám. Jduť, abych vám připravil místo. A když odejdu, a připravím vám místo, zase přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli.**” Všichni, kteří očekávají Krista, budou před strašlivým hněvem soudů vzati domů (1. Tes. 5:9), jak to popisuje Pavel v 1. Tes. 4:13–17).

Během doby velkého soužení na zemi, se budou vykoupení nacházet ve slávě. Jan viděl ten zástup přemožitelů na křišťálovém moři. On dosvědčuje: „**A viděl jsem jako moře sklené, smíšené s ohněm, a ty, kteříž svítěžili nad tou šelmou a obrazem jejím a nad charakterem jejím i nad počtem jména jejího, ani stojí nad tím mořem skleným, majíce harfy Boží.**” (Zjevení 15:2) Zástup přemožitelů bude sestávat z lidí, kteří vybojovali vítězství nad obrazem šelmy a nad počtem jejího jména. o tom se ještě zmíníme.

Zvláštní znaky

Prorok Daniel nám dává další nepřehlédnutelná a nepřeslechnutelná znamení o tomto muži, který je oslovován rovněž jako král. Ostatně jeho královský palác předčí všechny jiné královské paláce. V kap. 11, od 36. verše jsou vyjádřeny tyto myšlenky: „... **pozdvihne se a zvelebí nad každého boha, i proti Bohu nade všemi bohy nejsilnějšímu mluvití bude divné věci; a šťastně se mu povede...**” Stále znovu se setkáváme se sebepřeceňováním tohoto muže. Rovněž je tam řečeno: „... **ani k milování žen, aniž k komu z bohů se nakloní...**” Bůh dal znamení tak zřetelně popsat, že i prostí to musejí pochopit. Pán zavedl manželství, tento muž jím pohrdl a protiví se tak Bohu a Jeho pořádku. Nebude dbát o lásku žen – napsal pod inspirací Ducha svatého Daniel.

S prorockým pohledem se Pavel chápe tohoto tématu ve svém dopise svému spolupracovníku Timoteovi. Píše o učeních, která pocházejí od démonů a duchů, kteří svádějí do bludů, a přichází také hned k jádru věci slovy: „**Zbraňujících ženiti se, prikazuujících zdržovati se od pokrmů...**” (1. Tim. 4:3) Budiž ještě jednou zdůrazněno, že to byl Pán, který řekl: „**Není dobré člověku býti samotnému.**” (1. Mojž. 2:18) Učitelský názor o životě bez manželství se zdá být pobožným, avšak v neklamném Božím Slovu je odhalen jako démonické bludné učení. Mysleme na to: *anti-slovo – anti-Krist*.

Církvi v Korintě Pavel píše: „**Zdaliž nemáme moci sestry ženy při sobě míti, jako i jiní apoštolé i bratři Páně, i Petr?**” (1. Kor. 9:5) Zde je nám řečeno, že i bratři Ježíšovi měli ženy. Ve čtyřech evangeliích je o nich vícekrát zmínka. V Mat. 13:55 jsou dokonce uvedena i jejich jména. Toto jednoznačně vyvrací starou legendu, že Maria neměla žádné další děti, kterou se vymyslelo kvůli mariánskému kultu. Mezi těmi sto dvaceti osobami, které se shromáždily na vrchní síni se nacházeli podle Skutk. 1:14 i Marie, matka Ježíšova, a Jeho bratři.

O nejvyšší hlavě tohoto systému je dále řečeno: „**A na místě Boha nejsilnějšího ctíti bude boha, kteréhož neznali otcové jeho; ctíti bude zlatem a stříbrem, a kamením drahým a klenoty.**” (Dan. 11:38) Formulace „**ctíti bude boha pevností**” (dle něm. Mengeho překl.) mluví o válečné moci, za níž tato náboženská moc stojí. Dějiny vydávají svědectví o křížových výpravách a pustošeních, která byla napáchána ve jménu Bo-

žím pod znamením kříže. Aby souvislost byla zřetelná, nechybí ani připomenutí zlata a stříbra i drahokamů. Boha, kterého si tento muž upravil, vskutku předkové neuctívali. Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův je jiný Bůh.

Smilnice na šelmě

Nyní se setkáváme s docela novým symbolem, který rovněž náleží k celkové antikristovské konstelaci politicko-pozemské a nábožensko-duchovní moci. Má to svůj důvod, proč Bůh volil takové obrazy; srozumitelněji by ten smysl nemohl vystihnout. Ve Zjevení 17 je poslední světová moc představena ve své konečné fázi. Hlavní roli v tom hraje velká děvka, která jede na šelmě (jako na koni), tedy vykonává vládu nad světskou mocí, resp. ji používá pro své účely. Jan slyšel hlas, který řekl: **„Pod, ukážíť odsouzení nevěstky veliké, kteráž sedí na vodách mnohých, s kterouž smilnili králové země, a zpili se vínem smilství jejího obyvatelé země.”** (verš 1–2) Pomysleme, že toto je odsouzení z Božího hlediska. Lidem se ta věc jeví docela jinak, Mocní země se předhánějí, aby získali její přízeň a obyvatelé země ztratili svou střízlivou soudnost. Jan dále sděluje: **„I odnesl mne na poušť v duchu, a viděl jsem ženu sedící na šelmě brunátné, plné jmen rouhání, mající sedm hlav a deset rohů.”** (verš 3)

Abychom tomu smyslu porozuměli, musíme se poněkud blíže zabývat pojmem „žena” a zjistit, proč Písmo v této souvislosti mluví o „děvce”. Ve Starém zákoně označil Bůh vícekrát Izrael jako Svou ženu – Svou Církev, do níž vložil semeno Svého Slova. Později jí vytýká její nevěru a haní ji kvůli jejímu duchovnímu smilstvu ve spojení s modloslužbou. Ona se odvrátila od Slova a tím od Něho, přijala cizí semeno a dopustila se duchovního cizoložství. **„Odpor ved'te proti matce vaší, dokažte, že ona není manželka má, a že já nejsem muž její, leč odvaruje smilství svých od tváři své, a cizoložství svých z prostřed prší svých... Neslitoval bych se ani nad syny jejími, proto že jsou synové z smilstva. Nebo smilní matka jejich, hanebnost páše rodička jejich.”** (Ozeáš 2:2+4-5)

Proroku Jeremiášovi řekl Pán: **„Viděl-lis, co činila zpurná dcera Izraelská? Chodívala na každou horu vysokou, i pod každé dřevo zelené a tam smilnila.”** (kap. 3:6) Odpadnutí od Boha a Jeho Slova vede

od bohoslužby k modloslužbě. Tak se zrodí pokolení nepravých dětí, které jsou zároveň nazvány dětmi smilnice: **„Nemají se k tomu, aby se obrátili k Bohu svému, proto že duch smilství mezi nimi jest, Hospodina pak znáti nechtějí ... Hospodinu se zpronevěřili, nebo syny cizí zplodili...”** (Ozeáš 5:4+7)

Proroku Ozeášovi ukázal Pán ale také již postavení novozákonní Církve, které jí bylo z milosti a vykoupením darováno. Oznámení zní: **„I zasnoubím tě sobě na věčnost, zasnoubím tě sobě, pravím, v spravedlnosti a v soudu a v dobrotivosti a v hojném milosrdenství. Zasnoubím tě sobě také u víře, abys poznala Hospodina.”** (kap. 2:19–20) Tím, že se Bůh stal člověkem, vytvořil tím vztah lásky ke Svě Církvi. Jako Pán se stal Vykupitelem a těm Svým daroval skrze smrt na kříži jednou provždy odpuštění a smíření. Tím, že jim láskou a milosrdenstvím vrátil Boží spravedlnost, přenesl ty vyvolené kolektivně jako Svou milovanou do „stavu nevěsty”. Vykoupení tvoří „Církev-Nevěstu”, On je její Ženich.

Když vystoupil od Boha poslaný Jan Křtitel , řekl: **„Kdož má nevěstu, ženichť jest, přítel pak ženicha, kterýž stojí a slyší ho, radostí raduje se pro hlas Ženicha.”** (Jan 3:29) Zákon a proroci dospěli až k Janovi; od té doby je kázáno království Boží (Luk. 16:16). Jan byl první, který mluvil o Nevěstě a Ženichovi. V tomto „postavení nevěsty” se nachází Církev Páně, ta vyvolená (Ecclesia) během doby Nové smlouvy. V Mat. 25 mluvil Ježíš o Sobě samém jako o Ženichu a o těch moudrých, čistých, Duchem naplněných pannách, které při Jeho návratu vejdou s Ním na svatební hostinu. Ten dokonalý zástup ve slávě je ukázán ve Zjevení 19:7. On volá: **„Radujeme se, a veselme se, a chválu vzdejme Jemu. Neboť přišla svadba Beránkova, a manželka Jeho připravila se.”**

Právě tak, jako existuje pravá Nevěsta, která, jako tehdy Marie, v panském stavu přijala Slovo zaslíbení určené pro její dobu, tak existuje i od Boha odpadlá děvka, která přijala cizí semeno. Ve Zjevení 17 je ta odpadlá instituce zřetelně popsána. Je tam označena jako „velká nevěstka”. Abychom tomu lépe porozuměli, musí být porovnána se ženou ukázanou ve Zjevení 12, která symbolizuje pravou Církev. Ostrý protiklad mezi těmi to oběma prorockými obrazy se nedá přehlédnout.

Žena ze Zjevení 12 je oděna sluncem. To ukazuje na Krista, Slunce spravedlnosti, – na stav milosti, který byl těm Jeho darován v době Nové

smlouvy Měsíc představuje Starý zákon se zaslíbeními v něm danými. Je to přece ten základ Nového zákona. Jako měsíc ve vesmíru přijímá své světlo od slunce, tak z duchovního hlediska je osvětlován Starý zákon svým uskutečňováním – tedy Novým zákonem. Nový Zákon obsahuje naplnění všech starozákonních zaslíbení.

Novozákonní Církev je založena na základě Starého zákona. Ježíš a apoštolově se výlučně odvolávali na Starý zákon; Nový zákon v té době přece ještě vůbec nebyl napsán. Všechno, co se děje v Novém zákoně z hlediska spásných dějin, může být nesporně dokázáno ze Starého zákona. Proto Starý i Nový zákon tvoří celek. Ve Starém zákoně Bůh spásu ohlásil, v Novém ji daroval.

Koruna s dvanácti hvězdami, kterou ta žena má na hlavě, znázorňuje, že pravá Církev je korunována učením dvanácti apoštolů. V obraze ve Zjevení 12 byla tato žena těhotná a křičela v porodních bolestech a v úzkostech o dítě, což znamená, že z Církve, která přijme božské semeno Slova, budou zrozeni přemožitelé. Z celkového množství povolanych vyjdou vyvolení.

„Ten pak drak stál před ženou, kteráž měla poroditi, aby, jakž by porodila, syna jejího sežral.” (Zjevení 12:4) Pozoruhodné je, že drak, stejně jako šelma, ne které smilnice ve Zjevení 17 jede, má sedm hlav a deset rohů. Říše antikristova je říší Satanovou. Satanovi se podařilo, zřídit zde na zemi své království a prostřednictvím svého zástupce vykonává to, co si předsevzal.

Přesto, že vyvolení nebudou muset prodělávat ty velké apokalyptické soudy hněvu, budou na krátký čas vystaveni tlaku zkoušek. To je vyjádřeno tím, že se drak zuřivě staví před ženu. Touto pozemskou mocí utlačuje Církev. Jakmile nastane sjednocení politické a náboženské moci, bude z náboženské oblasti vykonáván tlak přes oblast politickou. Všichni, kteří se pak státnímu mocenskému systému, v jehož pozadí bude vládnoucí náboženský systém, nepodřídí, pocítí to na sobě.

Nyní se chceme opět věnovat té velké nevěstce, která sedí na šelmě se sedmi hlavami a deseti rohy. Ta cizoložná žena na šelmě je od Boha odpadlá náboženská světová moc, která -jak je v tomto obraze vyjádřeno – používá světskou politickou vládu. Byla oblečena do purpuru a šarlatu a bohatě ozdobena zlatem, drahokamy a perlami (Zjevení 17:4). K tomu *není* zapo-

třebí žádné další vysvětlení. Existuje jen jedna taková instituce na zemi. „... *mající koflík zlatý v ruce své, plný ohavností a nečistoty smilstva svého.*” (Zjevení 17:4) Přestože vypadala nádherně, zlatý koflík v její ruce byl plný ohavností.

Děvka ze Zjevení 17 je rovněž matkou. o tom nám dává vysvětlení verš 5: „*A na čele jejím napsané jméno: Tajemství, Babylon veliký, má tě smilstva a ohavností země.*” v poslední fázi to není jen *Babylon*, nýbrž „Velký Babylon”. Má mnoho dcer, které vyšly z jejího lůna. Tak, jako matka odpadla od Boha a stala se Mu nevěrnou, odvrátily se i její dcery – denominace – od originálu Slova Božího a tím od Něho, a zapletly se do vlastních učení a vyznání víry, která si sami vytvořily. Jako dědictví od své matky si převzaly nebiblické tradice, prováděly jako ona v očích Božích duchovní cizoložství a tudíž jsou Jím označovány jako smilnice.

To, co sděluje Jan ve verši 6, je šokující: „*A viděl jsem ženu tu opilou krví svatých, a krví mučedníků Ježíšových, a viděvši, divil jsem se divením velikým.*” Počet mučedníků je v církevních dějinách uváděn rozdílně. Nejvyšší odhad, pokud je pisateli známo, je okolo 68 milionů. Skutečný počet těch, kteří byli pro víru zavražděni, zná jen Bůh. Žádný div tedy, že byl Jan otřesen, když viděl tuto ženu opilou krví svatých a svědků Ježíšových. Pro nezasvěcené to může být nepředstavitelné, avšak opravdově v Krista věřící jsou již od počátku pronásledováni antikristovským systémem. Ve Zjevení 18 je na konci psáno: „... *tráveními tvými v blud uvedeni byli všickni národové. Ale v něm nalezena jest krev proroků a svatých i všech zmordovaných na zemi.*” (verše 23 a 24)

Církevní dějiny jsou hluboko ponořeny v krvi mučedníků. Teprve na 2. vatikánském koncilu, který probíhal od r. 1962 do r. 1965, se dosáhlo sjednocení v tom, že nebude již udržována klatba nad Židy, kteří byli označováni jako „vrazi Krista”. Židé byli na základě tohoto prokletí pronásledováni ze strany papežů ve všech staletích – byli vyvlastňováni a usmrcováni! Totéž se dělo se všemi „jinověrci”. Avšak kdo ještě dnes mluví o masakru v Irsku? Kdo dosud zná pozadí španělské inkvizice a nebo bartolomějské noci ve Francii? Kdo ví, co se stalo s hugenoty nebo s memionity? Kdo kdy slyšel o vyvlastnění a vypuzení waldenských? Co je se všemi těmi klatbami, které byly obzvláště na koncilu v Tridentu vysloveny nad „jinověrci”? Ony nebyly zrušeny. na stanoveném cíli a povaze této instituce se

nic nezměnilo, změnila se jen strategie. Nejsou stále ještě všichni „jinověrci“ resp. biblicky věřící považováni za kacíře, sektáře, atd.?

Ve Zjevení 17 od verše 7 je nám ještě jednou velmi přesně vylíčena celá tajuplná konstelace. Anděl se zeptal Jana: „*Co se divíš? Já tobě povím tajemství té zeny i šelmy, kteráž ji nese, mající hlav sedm a rohů deset.*” Obdržel toto vysvětlení: „*Šelma, kterouz viděl, byla, a není, a má vystoupiti z propasti, a na zahynutí jíti.*” (verš 8). Tato moc nepřijde shůry, nýbrž zezdola. Její vůdce, a ti, kteří ho následují, jdou do zahynutí jako Jidáš. Zánikem Římské říše ztratil Řím přechodně svou světovou moc, avšak na konci opět zesílí náboženským vlivem v nepředstavitelné míře.

Kdo stále ještě hádá, tomu nechť následující verš vezme poslední pochybnosti: „*Tentož pak jest smysl, a máš moudrost: Sedm hlav jest sedm hor, na kterýchž ta žena sedl*” Ta souvislost jednoznačně dokazuje, které město to je, které je vybudováno na sedmi pahorcích. Kdo pozorně četl, musel by být rovněž schopen správně zařadit popis té ženy, která má sídlo v tomto takzvaném „věčném” městě. Abychom to poznali, je však zapotřebí, jak nám Boží Slovo říká, božské moudrosti spojené s pravým porozuměním.

Sedm hlav nemá však pouze jediný význam: znázorňují kromě toho sedm vynikajících vládců, z nichž pět již bylo, když Jan viděl vidění, šestý tu byl ve svém čase, a ten sedmý náleží do konečné doby. Za třetí symbolizují ale rovněž vedoucí hlavy uvnitř obnoveného římského světového impéria.

„*A šelma, kteráž byla, a není, onať jest osmý, a z těch sedmi jest, i na zahynutí jde.*” (verš 11), To je nanejvýš zajímavé. Zde je řeč o osmém mocnáři, který je rovněž označen jako šelma.

Kdo se zúčastní prohlídky Vatikánu, jako první se dozví, že Vatikán je samostatný stát se vším, co k pozemské vládě náleží. Pak pochopíme, že ten osmý zeměpisně náleží k těm sedmi, ale přesto existuje samostatně jako „město Vatikán”. Stát uprostřed státu, jasněji to nemůže být uděláno. Aby se biblické proroctví naplnilo, přislíbil Benito Mussolini Lateránskými smlouvami v roce 1929 papežovi „město Vatikán” jako výsostné území. Dne 20. července 1933 následoval Říšský konkordát mezi Hitlerem a Piem XI. Tím měli oba tito katoličtí muži za sebou mocnou církev.

Následující souvislosti byly Janovi vysvětleny: „*Vody, kteréžs viděl, kdež nevěstka sedí, jsouť lidé, a zástupové, a národové, a jazykové.*” (verš 15). To se týká Evropy, kde již tehdy existovalo množství národů a jazyků. 18. verš nepotřebuje žádné další vysvětlení: „*A žena, kterouzs viděl, jest město to veliké, kteréž má království nad králi země.*”

Kdo by chtěl popřít, že všechny rozhodující osobnosti, obzvláště politické, kteří by rádi vynikli, necestují do Říma? Kdyby tam neexistoval Vatikán, nikdo z nich by tomuto městu nepřikládal žádný význam. Takto ale zprávy o audiencích osobností ze všech systémů náležejí k těm nejdůležitějším tučným titulům a zprávám sdělovacích prostředků.

Diplomatickými kanály byl umožněn neomezený vliv v každé důležité zemi světa. Existuje jen jedna moc na zemi, která – jak otevřeně, tak i skrytě ovládá krále a nejvyšší hlavy států, demokracie i diktatury. Existuje jen jedna supermoc zahrnující celý svět.

Východní a západní Evropa

Velký význam má sklad okolností v poslední fázi. Celosvětový vývoj v politické i hospodářské oblasti si vynucuje semknutí slabých států se státy silnými. Přitom sedm západních zemí převezme vedoucí roli, jak jsou znázorněny sedmi hlavami.

Vedoucí síla nakonec bude vycházet z „Evropského společenství” (EHS). Základ k tomu byl zjedнан v r. 1957 římskými smlouvami. Uskutečnění „římských smluv” je již naplněním biblického proroctví. Na jejich vzniku se podíleli tři rozhodující politikové: Robert Schuman – Francie; Alcide De Gasperi – Itálie a Konrád Adenauer – Německo. Všichni byli křesťanští demokraté a katolíci a proniknutí římsko-katolickým internacionalismem. Oživení římské říše skutečně nastává s velkým úspěchem.

Charles de Gaulle, bývalý president Francie, který již vstoupil do dějin, snil o sjednocení celé Evropy, která by sahala až po Ural. Zvláštním způsobem vyjádřil tutéž myšlenku Michail Gorbačov na schůzi ve východním Berlíně v dubnu 1986. Rychle probíhající vývoj musíme pozorovat z prorockého biblického hlediska a vhodně zařadit. Všechno přijde tak, jak to bylo předpovězeno.

Kdyby byl Konrád Adenauer přistoupil na nabídku Stalinovy noty ze dne 10. března 1952, pak by nevznikla žádná východně-západní hranice napříč jednou zemí a uprostřed Evropy. Avšak to rozhodnutí se tak muselo stát, neboť jinak by Evropskému společenství scházela „lokomotiva“. Stalin nabídl opětne sjednocení rozděleného poválečného Německa; jedinou podmínkou byla neutralita. Adenauer si mohl vypočítat výsledky příštích voleb s protestantským obyvatelstvem NDR a odmítl. Rakousko naopak nabídku neutrality přijalo a jistě toho nelitovalo.

Zatímco sedm hlav je pevnou součástí na konci vládnoucího systému, objevuje se deset rohů teprve v posledním úseku prorockého dění. *„Deset pak rohů, kterézs viděl, jestiř deset králů, kteříž ještě království nepřijali, ale přijmout moc jako králové jedné hodiny spolu s šelmou. Tiř jednu radu mají, a sílu i moc svou šelmě dají, ...Neboř dal Bůh v srdce jejich, aby činili vůli jeho, a aby se sjednomyslnili, a království své šelmě dali, dokudř by nebyla vykonána slova Boří.“* (Zjevení 17:12–13+17)

Zde je řeč o jedné určité hodině, ve které začíná vykonávání moci, a rovněž o jednom určitém okamřiku, v němř končí. Z celkového popisu vysvítá, ře deset rohů znázorňuje východní Evropu – v protikladu k sedmi hlavám, které se nalézají v západní Evropě.

V konečné fázi bude východ pod vedením Ruska donucen připojit se k sjednocené Evropě. Jiř dnes můžeme pozorovat postupné sblířování. Hospodářské sblířování Východu a Západu neponechá východnímu bloku jinou volbu, než jít spolupracovat. I obava o „mír a bezpečnost“ přivádí všechny ke společnému jednacímu stolu.

Nohy té sochy z Daniele 2, sestávaly zčásti ze řeleza, zčásti z hrnčírské hlíny, tedy ze dvou naprosto odlišných materiálů; přilepily se k sobě, aniř by se smíchaly (verř 43). Obě tyto hmoty, řelezo a hlína, se nemohou spolu vůbec pevně spojit. Tak tomu bude s východní a západní Evropou.

Východoevropské země prohlédnou záměr římské církve a budou jej tolerovat jen až do určitého okamřiku. Proto se její moci podřídí jen na tak dlouho, dokud se nenaplní biblické proroctví, a potom se rozpřáhnou ke zničujícímu úderu proti děvce, jak je napsáno: *„... v nenávisť vezmou nevěstku, a učiní ji opuřtěnou a nahou, a tělo její jisti budou, a ji páliťi budou ohněm.“* (Zjevení 17:16)

Bude to úder náhlý, neboť je psáno: „**Běda, běda, veliké město Babylon, to město silné, ze jedné hodiny přišel odsudek tvůj.**” (Zjevení 18:10) Aby každý na první pohled poznal, kdo je tím míněn, je popis ve Slově Božím o několik veršů dále opakován: „**Běda, běda, město veliké, kteréž odíno bylo kmentem, a šarlatem, a brunátným rouchem, a ozdobeno bylo zlatem, a kamením drahým, i perlami; nebo v jednu hodinu zahynula tak veliká bohatství.**” (verš 16) Před očima Jana demonstroval anděl obrazně, jak to světové město skončí: „**Zdvihl jeden silný anděl kámen jako žernov veliký, a hodil jím do moře, řka: Tak prudce uvržen bude Babylon, to město veliké, a nikoli více nebude nalezen.**” (verš 21)

Již ve Starém zákoně nalézáme popis tohoto města. Každý slyšel o stavění babylonské věže. *Bab-el* znamená „Brána Boží”. Z původního Babelu se stal Babylon, totiž to až k nebi se tyčící „zmatení”. Prorok Jeremiáš viděl jeho zánik již jako dokonalou skutečnost: „*Byltě koflíkem zlatým Babylon v ruce Hospodinově, opojujícím vsecku zemi; víno jeho pili národové, protož se zbláznili národové*” (Jer. 51:7). Falešná učení mají takové duchovní působení, jaké se pozemsky dostaví po silném nápoji: člověk ztrácí orientaci a již neví co činí, věří nebo říká. To je ten náboženský stav dnešního křesťanstva. Všichni pili z poháru Babylona a míchají k tomu své vlastní.

Jeremiáš píše dále: „**Ale v náhle padne Babylon, a potřín bude. Kvělte nad ním, naberte masti pro bolesti jeho, snad bude moci zhojen býti.**” (verš 8). Jak hned z příštího verše zjistíme, zhojení existuje jen pro ty, kteří z Babylona vyjdou, nikoli ale pro Babylon samotný: „**Hojili jsme Babylon, ale není zhojen, opusťme jej, a poďme jeden každý do země své; nebo až k nebi dosahá soud jeho, a vznesen jest až k nejvyšším oblakům.**” (verš 9)

I ve Zjevení 16:19 je popsán soud nad tímto městem: „**I roztrhlo se to veliké město na tři strany, a města národů padla. a Babylon veliký přišel na pamět před obličejem Božím, aby dal jemu kalich vína prchlivosti hněvu svého.**” Při pozorování té ženy-smilnice jsme zjistili, že držela ve své ruce pohár se zavrženíhodnými nebiblickými naukami, z něhož podle Zjevení 18:3 pilo celé lidstvo. U soudu jí bude podán kalich

plný zloby a hněvu Božího. **„Raduj se nad ním nebe i svatí apoštolé i proroci; nebo pomstilť vás Bůh nad ním.”** (Zjevení 18:20)

Tato instituce, která vykonává svou náboženskou vládu ve spojení s hospodářskou a politickou mocí nad krály země, bude zničena před nastolením Božího království. Ve Zjevení 18:2–3 je napsáno, že anděl zvolal mocným hlasem: **„Padl, padl Babylon ten veliký, a učiněn jest příbytkem ďáblů, a stráží každého ducha nečistého, a stráží všelikého ptactva nečistého a ohyzného. Nebo z vína hněvu smilstva jeho pili všickni národové, a králové zemští smilnili s ním, a kupci zemští z zboží rozkoší jeho zbohatli.”**

Je to úžasné, jakým způsobem Duch svatý inspiroval proroky i apoštoly a již dávno předem jim zjevil ten vývoj. Ve verši 5 stojí, že se jejich hříchy navršily až k nebi. **„Jakž se mnoho chlubil a zbujněl byl, tak mnoho dejte jemu muk a pláče. Neboť v srdci svém praví: Sedím královna, a nejsemť vdovou, a pláče neužřím. Protož v jeden den přijdou rány jeho, smrt a pláč i hlad, a ohněm spálen bude; nebo silný jest Pán, kterýž jej potupí.”** (Zjevení 18:7-8)

Bůh, ten Všemohoucí, již předem nad ním vyřkl rozsudek. Jako nástroj Mu k tomu slouží těch deset rohů, které připraví tomu městu bombou náhlý konec. Můžeme být jisti, že přijde ta hodina, v níž se tato oznámení uskuteční, neboť Bůh říká to, co míní, a míní také, co říká. Proto všichni, kteří by té zkáze chtěli uniknout, by měli poslušně splnit to, co řekl hlas z nebe: **„Vyjděte Z něho, lide můj, abyste neobcovali hříchům jeho, a abyste nepřijali z jeho ran.”** (Zjevení 18:4)

Na Rusko musíme pohlížet jako na vykonavatele soudu Božího. Symboly kladiva a srpů byly co nejlépe zvoleny. Tři údery budou vykonány, dva poslední lze biblicky doložit. První bude proti USA, druhý proti Vatikánu, třetí proti Izraeli. Z vojenskostrategického hlediska bude úder proti USA nutný. USA totiž stojí na straně Izraele a budou proto v jednom okamžiku vyřazeny z boje s tím úmyslem, aby pak nemohly zasáhnout, až nepřátelské mocnosti napadnou Izrael. Rusko se spojí se všemi arabskými národy, bude jejich vůdcem a povede úder proti Izraeli. Čtenářům Bible je ta událost známá jako „velká bitva u Armagedonu”. **„Perské, mouřeniny i Putské s nimi, všechny ty s štíty a lebkami, Gomera i všechny houfy jeho, dům Togarmy od stran půlnočních, i všechny houfy jeho, národy**

mnohé s tebou. Budiž hotov, a připrav se, ty i všechno shromáždění tvé, těch, kteříž sek tobě sebrali, a buď strážcím jejich. Po mnohých dnech navštíven budeš, v potomních letech přitáhneš na lid vysvozený od meče, a shromážděný z národů mnohých na hory Izraelské, kteréž byly pustinou ustavičně, když oni z národů jsouce vyvedeni, budou bydliti bezpečně všickni. V tom přitáhneš a přijdeš jako bouře, budež jako oblak přikrývající zemi, ty i všickni houfové tvoji, i národové mnozí s tebou.” (Ezech. 38:5–9)

Tam však zasáhne Bůh a jedním úderem připraví všem konec: „***A vykonám při něm soud morem a krve prolitím a přívalem rozvodnilým, a kamením krup obití velikého, ohněm a sirou dštíti budu na něj i na houfy jeho, a na národy mnohé, kteříž jsou s ním. a tak zveleben, a posvěcen, a v známost uveden budu před očima národů mnohých, a zvědí, že já jsem Hospodin.***” (Ezech. 38:22–23)

U Zachariáše 14:12 je psáno: „***Tato pak bude rána, kterouž raní Hospodin všechny národy, kteříž by bojovali proti Jeruzalému: Usuší tělo jednoho každého, stojícího na nohách svých, a oči jednoho každého usvadnou v děrách svých, a jazyk jednoho každého usvadne v ústech jejich.***” Tato rozhodná bitva spadá do období apokalyptických soudů. Nastane, až šestý anděl vylije svůj koflík hněvu (Zjevení 16:2–16). Potom se naplní tato slova: „***Za dnů pak těch králů vzbudí Bůh nebeský království, kteréž na věky nebude zkaženo.***” (Dan. 2:44). Jakmile začnou události posledních dnů, naplní se, co je napsáno: „***Nebo pohubení učiní spravedlivé, a to jisté, pohubení zajisté učiní Pán na zemi, a to jistá.***” (Řím. 9–28)

Šelma se dvěma rohy

Ve Zjevení 13 je podávána zpráva ještě o druhé šelmě. Jan o tom píše: „***Potom viděl jsem jinou šelmu vystupující z země, a měla dva rohy, podobné Beránkovým, ale mluvila jako drak.***” (verš 11) Tato šelma nepřichází z moře národů, ale ze země, tedy ne ze států římské říše, jak uvidíme, ale ze severoamerického kontinentu, kde v té době neexistovaly žádné masy národů.

Tato druhá šelma vypadala na pohled jako beránek, mluvila ale jako drak. Šelma ztělesňuje druhou moc – Spojené státy americké v konečné

fázi vedle té již popsané „spojené Evropy”. Šelma měla dva rohy, to znamená světskou a náboženskou moc -jedna ústí v OSN, druhá ve Světové radě církví.

USA, které byly vybudovány na protestantských principech, se staly velmocí. Nejdříve tam mnozí z Evropy uprchli před pronásledováním římskokatolické církve. Ta všeobecná imigrace (přistěhovalství) nastala až později. Lidé, kteří unikli pronásledování a smrti, našli útočiště na novém kontinentě. Otcové, kteří zakládali Spojené státy, byli věřící bohabojní lidé, kteří národu dali heslo: „One Nation Under God” – *národ pod Bohem* a „In God We Trust” – *důvěřujeme Bohu*.

Na konci 11. verše je o této šelmě se dvěma rohy napsáno, že mluvila jako drak, to znamená, že mluvila řečí Říma. Příští verš hovoří jednoznačně, že tato velmoc se rovněž skloní pod římskou světovou moc a postaví se do její služby: „*Kteráž všecku moc první té šelmy provozuje před tváří její; a působí to, že země i ti, kteříž přebývají na ní, klanějí se šelmě té první, jejížto rána smrtelná uzdravena byla.*” (Zjevení 13:12)

O druhé šelmě jsme četli, že přivede celou zemi k tomu, aby se první šelmě klaněla a uctívala ji, tzn. uznávala jak duchovní, tak pozemskou moc první šelmy. Navázáním plných diplomatických styků mezi USA a Vatikánem dne 10. ledna 1984 je tento vliv zajištěn. Tak mohou být využity politické i náboženské kanály každým způsobem. Současný vývoj jednoznačně dokazuje, že v blízké budoucnosti budou i protestantští vůdcové otevřeně akceptovat přednostní postavení papeže.

Velmi poučný je verš 13: „*A činí divy veliké, tak že i ohni rozkazuje sstupovati s nebe na zem před obličejem lidským.*” Nepředstavitelný technický pokrok po druhé světové válce hraničí s divem. Co v posledních dnech války spadlo na Německo a na Dálném východě na Japonsko, byla jen malá ukáзка toho, co se stane v blízké budoucnosti.

Obraz šelmy

Nyní se setkáme ještě s jiným pojmem, totiž s „obrazem šelmy”. o druhé šelmě je řečeno: „*A svodí ty, kteříž přebývají na zemi, těmi divy, kteréz dáno jí činiti před obličejem šelmy, říkající obyvatelům země, aby udělali obraz té šelmy, kteráž měla ránu od meče, ale ožila zase.*” (Zjevení 13:14)

To je výstižný popis pro již pozorovatelný vývoj. USA zaujímají uprostřed vojenských smluv přednostní postavení. Jejich slovo, jejich vliv je rozhodující. V náboženském ohledu nedojde tak daleko, aby protestantské církve byly zrušeny a plně integrovány; ony pouze uznají papežství, tím si zajistí vlastní oprávnění k existenci a budou jím uznány.

Obraz šelmy, předstíněný tím jedním rohem znázorňujícím náboženskou moc, poukazuje na Světovou radu církví, sjednocení všech protestantských denominací. V biblickém proroctví je ukázán jako protějšek první šelmy. Oba rohy představují na jedné straně náboženskou a na druhé straně politickou moc. Tak jako náleží k OSN země Východu i Západu, tak jsou ve Světové radě církví semknuty protestantské církve z Východu i Západu. Obojí jsou pod politickým vlivem. Kdyby neexistovalo sjednocení církve a státu, pak by neexistoval ani žádný církevní stát a žádné státní církve. Církev – ta organizace se stala světovou mocí tím, čím je. I Světová rada církví se stále více stává politickým nástrojem moci. Jejím světovým prezidentem může být dokonce Maďar, který je současně členem ateistické vlády v Budapešti.

Tak bude také obraz moci mluvit, to znamená, že bude mít právo spolurozhodování. To je vyjádřeno ve verši 15 takto: ***„I dáno jí, aby dala mohla ducha tomu obrazu šelmy, aby i mluvil obraz té šelmy, a aby to způsobila, kteřížkoli neklaněli by se obrazu té šelmy, aby byli zmordováni.“***

Kdo se pak jako věřící křesťan tlaku Světové rady církví nepodřídí a nebude členem některé denominace, která k ní náleží, bude muset počítat s pronásledováním. Biblicky věřící lidé ztratí právo se shromažďovat a vykonávat náboženské úkony. Ten obraz se ujme slova a s fanatickou horlivostí se postará o to, aby všichni, kteří nejdou s ním a neuctívají tu první moc, byli usmrceni. Jakmile se obraz šelmy, Světová rada církví, ujme slova, bude vykonáván tlak a násilí na všechny pravé, biblicky věřící.

To nám připomíná Nabuchodonozora, který dal zhotovit zlatý obraz. Všem bylo přikázáno, aby vzývali posvátný obraz. Avšak tak jako i tehdy existují i nyní lidé, kteří vzdávají svou úctu jedině Bohu a nesklánějí se, ani se nevrhají na zem před nějakým náboženským obrazem – před lidským zřízením. Vláda pohanských králů začala pronásledováním bohabojných a tak také bude končit. Rukopis, to „Mene tekel“, je již na zdi. Stálost

a vytrvalost těch vpravdě biblicky věřících se bude muset ve zkoušce prokázat.

Jak ze Zjevení 13:5–8 vidíme, bude první šelma také oslovována jako osoba: „... *protož klaněti se jí budou všickni, kteříž přebývají na zemi, jichžto jména nejsou napsána v knize života Beránka, toho zabitého od počátku světa.*” (verš 8). Že měla církev – katolicismus – v době středověku totalitní moc je všeobecně známo; i s papežskou historií jsou mnozí seznámeni, avšak na konci bude mít církev, ta katolická organizace, dosud nebývalou moc a náboženské svobodě učiní konec. Jen ten, kdo ji uzná, bude od ní uznán.

Rovněž tak i její věrná podoba, protějšek, sjednocení protestantů jakožto Světová rada církví se mocně ujme slova. Reformaci by nejraději chtěli zvrátit a vzniklou „škodou” opět napravit. V tomto úsilí si myslí, že jednají ve smyslu reformátorů, protože odtržení od mateřské církve prý nikdy nechtěli. Ti, kteří se nakonec tomuto jednotnému úsilí nepodřídí tím, že uznají římskou církev, musí počítat se vším. To jsou pak ti, kteří stojí stranou, jejichž vůle se musí zlomit. Nechť je všem ve jménu Páně řečeno: v této jednotě se nejedná o jednotu Církve Ježíše Krista, za kterou On ve velekněžské modlitbě prosil! Dojde až k tomu, že každý, kdo řekne něco proti římské církvi, bude vystaven trestu. na zemi bude platit už jen jeden hlas. Všichni ostatní budou umlčeni a donuceni jej uznat a být členem některé denominace, která náleží ke Světové radě církví. Kdo se těmto dvěma systémům nepodřídí, bude jako psanec.

Znamení šelmy

Ve Zjevení 13:16 je psáno: „*A rozkazuje všechněm, malým i velikým, bohatým i chudým, svobodným i v službu podrobeným, aby měli znamení na pravé ruce své, aneb na čelích svých.*” I zde se opět setkáváme se symbolickou řečí Bible. Znamení je označení, je znakem. Pavel řekl: „*Dále pak žádný mi nečičň zaměstknání, já zajisté jizvy (znamení) Pána Ježíše nosím na těle mém.*” (Gal. 6:17) On trpěl kvůli Kristu a pravdivému zvěstování. Vstoupil s Ním do společenství utrpení. Jistě to nebyla žádná navenek viditelná stigmata (znamení) Ježíšových ran. To by byl ve skutečnosti ďábelský výsměch svatému a jednorázovému, nenapodobitelnému Božímu skut-

ku v Ježíši Kristu, našem Pánu. Pavel byl znamenám jako služebník Krista a nesl Jeho pohanění.

Znamení na čele poukazuje na rozhodování, znamení na ruce na jednání. Hlava znamená souhlas a ruka spolupráci s antikristovským systémem.

V biblicky věřících kruzích se lidé zabývají znamením šelmy, ale nepoznávají, že ho každá lidmi zorganizovaná křesťanská denominace již nese. Bůh nezaložil žádnou instituci, která by byla řízena z hlavního pozemského sídla. ON uvedl do života živý organismus. Biblické sbory (církve) prvotního křesťanství byly svobodné, samostatné místní společenství věřících, byly nezávislé a existovaly jako svrchované místní sbory. Tehdy vykonávali Duchem zplnomocnění muži svoji službu podle toho, jaké měli božské povolání, příkaz a poslání tak, jak je Bůh do církve dosadil (1. Kor. 12:28; Efez. 4:11). Neexistovalo žádné hlavní sídlo, žádná nadřazená vybraná osoba, žádná samozvaná učitelská autorita, ani biblické školy nebo kněžské semináře a podobně. Vlastně tenkrát neexistovalo nic z toho, co je v dnešním křesťanství samozřejmé, naopak v dnešních organizovaných církvích i svobodných církvích již není k nalezení nic z čistého učení a praxe prvotního křesťanství. Je to již jen mrtvá forma.

Dnes i to nejmenší společenství víry strnule spočívá na vlastních směrnicích. Jen ten, kdo náleží k téže organizaci, tam může vykonávat úřad kazatele. Protestanti vyvrátili nárok katolické církve na samospasitelnost, a to právem. Avšak při bedlivějším pozorování najdeme tentýž nárok ve všech denominacích, a to i v těch nejmenších odštěpených skupinách. Ať potichu či nahlas všichni přece říkají, že kdo jejich učení, poznání, zjevení atd. nevěří, nemůže být spasen. Tím se ztotožňují se znamením prvního organizovaného křesťanského náboženství, i když se – pokud se týká učení – od sebe liší. Tento znak stačí, aby znamení automaticky přijali a podřídili se anti-kristovskému duchu, který vládne všude tam, kde jsou lidé vázáni na organizaci, učení nebo osobu, To znamená, že všechny církve a svobodné církve resp. denominace, až k tomu nejmenšímu a nejmladšímu organizovanému hnutí, již znamení nosí, aniž by to věděly.

Tajuplné číslo

Jak již zmíněno, pro lidi, kteří znamení šelmy nepřijmou, nastane těžká doba útlaku. V náboženském směru budou muset všichni, kteří se nepřipojí k antikristovskému systému, trpět pronásledováním. V hospodářské oblasti to znamená, že se všichni budou muset podříditi tomuto světovému hospodářskému systému. Kdo nebude spolupracovat, bude bojkotován a vyloučen z obchodu, tak to čteme ve Zjevení 13:17: „... a aby žádný nemohl kupovati ani prodávati, než ten, kdož má znamení aneb jméno té šelmy, aneb počet jména jejího.”

Skutečnost, že se nemluví jen o „kupování”, ale i o „prodávání”, nám potvrzuje, že se přitom nejedná jen o průměrné občany, kteří si nakupují potraviny atd., ale i o obchodníky, kteří kupují a prodávají, tedy provozují obchod. Nejedná se jen o věřící hospodyně, která nemá, co by prodávala, ale která musí nakupovat to, co potřebuje. Smysl je naprosto jasný: Celý obchodní svět se musí podříditi římským smlouvám. Skutečně věřící budou muset snášet nevýhody a těžkosti, nehledě na to, zda jde o kupování nebo prodávání, protože nebudou moci spolupracovat.

Jak jsme viděli, jedná se nyní o tři věci, které musí být poznány: Znamení, jméno a počet této šelmy. Při znamení šelmy se nejedná o jakési zjevně viditelné označení, ale o jméno šelmy nebo počet jejího jména. Obojí je uvedeno, vyúsťuje ale do jediného systému. Následující verš nám dává další vysvětlení: „*Tuť jest moudrost. Kdo má rozum, sečtiž počet té šelmy. Nebo jest počet člověka.*” (Zjevení 13:18) Nyní se k těmto věcem přibližujeme.

Ta vypočitatelná číselná hodnota se tedy musí hodit na nějakého člověka. Abychom číselnou hodnotu mohli vypočítat, je zapotřebí vědět, kde tato náboženská moc je a jak se její representant označuje. Je pozoruhodné, že tento člověk je zde ztotožňován s šelmou. Přitom se jedná o téhož tajuplného muže, kterého popisuje Pavel.

Nikdo již nemusí déle hádat. Celkový popis a rovněž i číselná hodnota se hodí jednoznačně na jednu osobu. Jen jeden nese latinské označení, jehož číselná hodnota dává přesně 666. Mýlný názor, že samo arabské číslo 666 by bylo tímto antikristovským znamením a systémem, který byl zaveden počítačem a jinými technickými vynálezy, postrádá jakýkoliv biblický podklad. Je přece doslovně řečeno, že je to číslo člověka, které musí být

vypočteno. Proto to nemůže být pouhá číslice 666, nýbrž číselná hodnota, která vyplývá z pojmenování toho, koho Písmo svaté skutečně míní.

Každý výklad, který odporuje tomuto jasnému svědectví Písma, je výmysl. Vlastními výklady jsou lidé nejen sváděni na scestí, ale jsou náležitě uvedeni do paniky tím, že dostanou strach, že bude zaveden antikristovský světový měnový systém, přičemž že číslo kódu bude 666. To nemá s věcí, o kterou zde jde, vůbec nic společného.

Právě tak je nesmyslné uvádět antikrista do souvislosti s číslem 666 na úvěrových kartách, bankovních kódových číslech, etiketách na zboží, telefonních číslech, úředních listinách, automobilových značkách atd. Jedni vědí o počítači v New Yorku, druzí o jednom v Bruselu, který má mít číslo 666. Jaké zaslepení a oklamání! Počítač je přece počítač a úvěrová karta je úvěrová karta – způsob placení bez hotových peněz. Světový finanční systém a světová banka jsou zařízení, která slouží k rozvoji mezinárodního platebního styku.

I teorie, že znamení je vytetováno jako neviditelný identifikační kód laserovými paprsky, pochází jen z přehnané fantazie mnohých věřících. Všechny tyto a ještě mnohé jiné jsou spekulace, které nemají nic společného se skutečností. Kdo je píše, věří jim a rozšiřuje je, nemá Ducha Božího a padl za oběť rafinovanému a klamnému manévru Satana a jeho snaze odvést pozornost od skutečnosti. Je to tím, že lidé nepochopili, že se nejedná o číslo 666, ale o součet, výsledek, číselnou hodnotu, která má být vypočítána z oficiálního označení.

Poukaz Písma: „**Kdo má rozum, sečtiž počet té šelmy. Nebo jest počet člověka**“, musíme vzít vážně a ne prostě dětinsky to číslo opakovat, ale skutečně vypočítat. Potom ten výpočet vypadá takto:

V I C A R I V S

5 + 1 + 100 + 1 + 5

F I L I I D E I

+ 1+50 + 1 + 1 + 500 + 1 = 666

Většina biblických čtenářů se dopustí osudné myšlenkové chyby. Hovoří o antikristovských vládách a hnutích, jedná-li se o nekřesťanské světové názory a politické systémy, jako socialismus, komunismus, ateismus, islám

atd. Ovšem, že existují náboženství i vlády, které jsou proti křesťanství, avšak to nemá nic společného s antikristem, o němž mluví Bible.

Musíme pochopit, že antikristovský duch existoval již tehdy, kdy ještě nikdo nic nevěděl o Islámu, ateismu, komunismu atd. Rovněž si musíme být vědomi toho, že ve dnech apoštolů se vyskytovala pohanská náboženství a modloslužba ve velké míře. Ale žádný muž Boží nikdy nevyslovil to, že by antikrist přišel z oněch řad – naopak, Jan píše zcela jasně o lidech, kteří propadli antikristovskému směru: „**Znáš vyšli...**” (1. Jan. 2:19)

Jedná se tedy o systém, který je uvnitř křesťanství, avšak se svojí praxí a učením stojí v protikladu vůči Kristu. Jde o muže, který si činí nárok být zástupcem Krista na zemi a jednat místo Něho, přitom však koná všechno, aby lidem zabránil přijít ke Kristu. Proto nekáže Krista a jedinou spasitelnou milost, jak to činili Petr a Pavel a všichni muži Boží po nich. Naproti tomu se snaží s velkou mocí soustředit veškerou pozornost všech na sebe a na instituci, která za ním stojí. Ti, kteří jemu věří, jsou vázáni na jeho osobu a učení, ne na Krista a biblické učení a praxi.

Na konci budou existovat jen dvě skupiny: jedni budou nosit pečeť Boží, druzí znamení šelmy. Praví věřící přijmou zapečetění shůry, neboť tak je psáno: „**V kterémž i vy naději máte, slyševše slovo pravdy, totiž evangelium spasení svého, skrze kteréž také, uvěřivše, znamenání (zapečetění) jste Duchem zaslíbení svatým...**” (Efez. 1:13). Kdo Slovo pravdy, to plné, čisté evangelium, odmítne, nemůže být nikdy zapečetěn Duchem Božím, protože v tom případě odporuje přece Duchu Božímu. Takoví lidé zůstanou jen u nábožných lží a omylů. Budou označeni antikristovským znamením.

Myšlenku o zapečetění potvrzuje apoštol Pavel u Efez. 4:30: „**A nezarmucujte Ducha svatého Božího, kterýmž znamenání (zapečetění) jste ke dni vykoupení.**” Těm, kteří uvěřili v Korintu, apoštol píše: „**Ten pak, kterýž potvrzuje nás s vámi v Kristu, a kterýž pomazal nás, Bůh jest. Kterýž i znamenal (zapečetil) nás, a dal závdavek Ducha v srdce naše.**” (2. Kor. 1:21–22). Pečeť Boží je to skutečné přijetí Ducha svatého jako nadpřirozeného prožitku, jak nám to je o prvotní církvi oznámeno. (Skutk. 2:1–4; Skutk. 8:15–17; Skutk. 10:44–48; Skutk. 19:5–6). Tím Bůh sám vydává svědectví o tom, že dotyčného člověka přijal za své vlastnictví. Nemá to absolutně nic společného s žádným náboženským

úředním jednáním, nýbrž je to božské potvrzení, že Boží zalíbení spočívá na osobě, která v Krista uvěřila.

Nikdo vážně neuvěří, že budou lidé nosit viditelný nápis na čele. Oni se tomuto systému pouze podřídí a půjdou s sebou a tím budou antikristovským duchem automaticky označeni jako ti, kteří Krista skutečně následují, jsou naplněni Jeho Duchem a tím zapečetěni.

Kdo Pána opravdu následuje, nezůstane ani v tomto bodě ve tmě. Duch svatý daruje jasno ve všem, protože ten čas pro to přišel. Mnoho upřímných věřících lidí se nachází, jak jsme již vyložili, nevědomě v antikristovském systému, protože jsou členy nějaké církve, která náleží ke Světové radě církví, a napjatě naslouchají, když je kázáno o antikristu. Vykладаči Bible hledají antikrista v Sýrii, v Libyi, dokonce i v Izraeli atd. Lidé, kteří nemají božské osvícení, jsou svojí domnělou chytrostí uváděni do omylu a svádějí ostatní. Svým poznáním ovlivňují nevědomé a Bible neznalé lidi. Této lstivé, podvodné hře satana s pseudonárokem (falešným nárokem) na zvláštní osvícení, musí být jasnou řečí Slova Božího učiněn konec. Kéž by se to tímto výkladem na základě Písma svatého podařilo.

Přesné porovnání

Závěrem se ještě budeme krátce zabývat některými vlastnostmi antikrista. Pavel ho označuje jako *bezzákonného*, to znamená jako někoho, kdo se odtrhl od zákona. To nemá nic společného s požadavky, uloženými zákonem Mojžíše, nýbrž jde při tom o zjevenou část spásných dějin ve Starém zákoně. Zákon nedodržel nikdo a přikázání přestoupil každý. V Žid. 3:5 čteme: „*A co se Mojžíše týká, tedy byl v Jeho celém domě věrný jako služebník, aby vydal svědectví o tom, co mělo být jako zjevení zvěstováno.*” Jedná se tedy o plán spásy, který byl naznačen uprostřed všech předpisů zákona. V kázání na hoře řekl Ježíš: „*Nedomnívejte se, že bych přišel rušiti zákona aneb proroků. Nepřišel jsem rušiti, ale naplniti. Amen zajisté pravím vám: Dokudž nepomine nebe i země, jediná literka aneb jeden puntík nepomine z zákona, až se všechny věci stanou.*” (Mat. 5:17–18). Výrok „naplnění” se bezpochyb vztahuje na prorockou část, která tvořila jádro již ve Starém zákoně.

Po Jeho vzkříšení čteme o Pánu: „*A počav od Mojžíše a všech proroků, vykládal jim všechna ta písma, kteráž o něm byla.*” (Luk. 24:27)

„A řekl jim: Tatoť jsou slova, kteráž jsem mluvil vám, ještě bys vámi: Že se musí naplniti všechno, což psáno jest v zákoně Mojžíšově a v prorocích i v žalmích o mně. Tedy otevřel jim mysl, aby rozuměli písmům.“ (verše 44–45)

Kdykoli nalezneme v Novém zákoně formulaci „jak Písmo praví“, nebo „jak psáno jest“ a podobně, pokaždé je míněn Starý zákon. V době, ve které Ježíš kázal, nebyl napsán ještě ani jeden řádek Nového zákona. Služebník Boží zahrne vždycky do zvěstování Starý zákon. o Pavlovi je nám sděleno: **„... sešlo se jich mnoho do hospody k němu, jimž s osvědčováním vypravoval o království Božím, slouže jim k víře o Ježíšovi z zákona Mojžíšova a proroků, od jitra až do večera.“** [Dle něm. Mengeho překl. Bible: **„... mnoho jich přišlo k němu do hostince. od rána do večera k nim hovořil a vydával svědectví o Božím království, kázal o Ježíšovi z Mojžíšova zákona i z proroků.“**] (Skutk. 28:23)

Jenom ten, kdo zvěstuje království Boží tímto apoštolským způsobem, bude kázat Ježíše a biblická učení tak, jak se to dělo v prvotním křesťanství. Ve Skut. 26:22 apoštol dosvědčil: **„... nic jiného nevypravuje než to což proroci a Mojžíš zvěstovali, že se mělo státi.“** Poté, co Petr ve Skut. 15 ukončil svůj proslov, ujal se slova Jakub a řekl: **„Muži bratří, slyšte mne. Šimon teď vypravoval, kterak Bůh nejprve popatřil na pohany, aby přijal lid jménu svému. a s tím se srovnávají i řeči prorocké, jakož psáno jest:“** (verše 13–15)

Ten bezzákonný ale zastupuje svou vlastní, od Starého zákona odtrženou teologii, a obsah Nového zákona vykládá podle svého uvážení.

Kromě toho nese tento muž označení *syn zatracení*. Tak byl předtím osloven jen jeden člověk a to byl Jidáš. V Janu 17:12 o něm Ježíš řekl: **„... a žádný z nich nezahynul, než syn zatracení, aby se písmo naplnilo.“** Jako Jidáš, tak i syn zatracení, zrádce věci Kristovy, se odvolává na Krista.

U Jana 13:2 čteme: **„... a ďábel již byl vnukl v srdce Jidáše Šimona Iškariotského, aby jej zradil.“** Oba, jak Jidáš tak i antikrist, jsou uváděni do spojitosti s ďáblem. Ježíš jim odpověděl: **„Však jsem já vás dvánácte vyvolil, a jeden z vás ďábel jest.“** (Jan. 6:70) O antikristu v konečné fázi Pavel píše: **„Toho nešlechtníka, jehož příští jest podlé mocného díla satanova...“** (2. Tes. 2:9) Pavel zde vykládá, že působení

Satana se bude projevovat vši mocí a divy a lživými zázraky. Tento výrok nám připomíná Zjevení 16:13–14: „**A viděl jsem, ano z úst draka (ďábel) a z úst šelmy (politický vladař) a z úst falešného proroka (antikrist) vyšli tři duchové nečistí, podobní žabám. Nebojsou duchové ďábelští, ještě činí divy, a chodí mezi krále zemské a všeho okršlku světa, aby je shromáždili k boji, k tomu velikému dni Boha všemohoucího.**” Tento boj se bude konat přímo před zřízením říše Boží.

Antikrist bude moci roli, která byla pro něj určena, převzít teprve tehdy, až to, co jej zdržuje, bude vzato pryč. Tím je úplně jasně míněn Duch svatý, který mu v Církvi živého Boha jakožto božská moc ještě klade odpor. Jakmile Církev-Nevěsta bude vzata vzhůru, bude cesta pro něj volná. Avšak až Ježíš Kristus opět přijde, aby zřídil Tisícileté království, zabije ho On dechem Svých úst (2. Tes. 2:8). To prorokoval již prorok Izaiáš v kap. 11:4: „**Bíti zajisté bude zemi holí úst svých, a duchem rtů svých-zabije bezbožného.**”

V závěru přicházíme k nejdůležitějšímu znaku antikrista, na který by všichni, kteří chtějí být spaseni, měli obzvláště dbát.

Nejmilejší učedník Ježíše klade v 1. Jana 2:22 otázku: „*A kdo je lhář?*” Hned na ni také zcela správně odpovídá: „**Není-li ten, kdož zapírá, že by Ježíš nebyl Kristus? Tenť jest antikrist, kdož zapírá Otce i Syna.**”

Kdo popírá, že se ten jeden Bůh jako Otec zjevil v Synu, propadl antikristovské arci-lži. Bůh je Duch (Jan. 4:24); On je věčný, tedy bez času, bez prostoru; neomezený, nezměřitelný, nekonečný, jako ten Jeden v mnohém. ON je původem všech věcí. Nejprve vyšel ze Své nekonečnosti Ducha do hmatatelné duchovní tělesnosti – theofanie, neboť lidé Jej mohli chápat a milovat jen v tom způsobu, který jim byl srozumitelný. Tak se procházel v zahradě Eden a tak se oznamoval během časového úseku Starého zákona.

ON však chtěl, aby Mu lidé byli opět rovni, to znamená, aby byli proměněni v Jeho obraz, dostali se znovu do stavu nesmrtnosti. Proto se musel nejprve On stát rovný jim. ON postavil most z nepochopitelné věčnosti do pochopitelného času a zjevil se v lidské podobě. ON přišel z duchovního těla do těla tělesného.

Proto Ježíš nemůže být nikdo jiný než Bůh sám. V Něm přebývala plnost božství tělesně – ne jedna třetina, ale celá plnost (Kol. 2:9)! Co tehdy řekl, platí ještě dnes: „**Kdož vidí mne, vidí Otce...**” (Jan. 14:9) ON je Immanuel, to znamená „**Bůh s námi**” (Mat. 1:23).

Antikristovský duch to popírá a z jednoho Boha činí více jednotlivých osob, které měly od věčnosti existovat vedle sebe, a tím do posledního důsledku dělá z jednobožství mnohobožství. V tom spočívá antikristovský vliv, jenž je namířen přímo proti Kristu.

Pavel, jako křesťan z Židů a apoštol, píše o Kristu: „... **kterýž jest nade všechny Bůh požehnaný na věky. Amen.**” (Řím. 9:5b) Pán řekl v Novém i Starém zákoně totéž: „**Slyš, Izraeli, Hospodin Bůh náš, Hospodin jeden jest... Slyš, Izraeli, Pán Bůh náš Pán jeden jest...**” (5. Mojž. 6:4; Marka 12:29–32) Protože lidstvo bylo ztraceno, bylo zapotřebí Záchrance. U Izaiáše 43:10–12 praví Pán: „... **a že přede mnou nebyl sformován Bůh silný, aniž po mně bude. Já, já jsem Hospodin, a žádného není kromě mne spasitele. ... a vy mi toho svědkové jste, praví Hospodin, že já Bůh silný jsem.**” Přijetí za Boží dítě bylo všem synům a dcerám Božím umožněno jen tím, že se On narodil jako dítě a přišel na tuto zemi jako Syn. o Synu je již ve Starém zákoně psáno: „**Neboť dítě narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížetství na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje.**” (Izai. 9:5)

Přesto, že se Bůh jako Otec zjevil v Synu, je v Bibli vždycky řeč jen o jednom Bohu a nikdy o dvou nebo třech. Proto v ní nikdy nenajdeme pojmy „trojjediný Bůh”, „Trojice”, „věčný syn^a a podobně. Trojjediné učení nepochází od proroků a apoštolů, je to produkt antikristovského ducha, který postavil božství vzhůru nohama. Co napsal Pavel, by mělo každému otevřít oči: „**A v pravdě veliké jest tajemství pobožnosti, že Bůh zjeven jest v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, kázán jest pohanům, uvěřeno jemu na světě, zhůru přijat jest v slávu.**” (1. Tim. 3:16)

Tato tři zjevení Boha nebyla žádným prorokem nebo apoštolem stavěna vedle sebe jako samostatné osoby. To je helenisticko-filosofické racionální rozumové myšlení. Nejsou tři zajedno, ale je Jeden ve třech formách zjevení.

V nebi je Otcem, proto se modlíme: „**Otce náš, jenž jsi v nebesích...**” na zemi se oznámil v Synu jako Vykupitel, proto je víra v Syna Božího nutná ke spáse. Jen kdo má Syna, ten má i Otce a tím život věčný. V Církvi působí tentýž Bůh skrze Ducha svatého až do konce. Nejprve byl Bůh nad námi, potom byl On mezi námi a nakonec přebývá v nás! Apoštol Jan to formuluje takto: „**A vímeš, že Syn Boží přišel, a dal nám smysl, abychom poznali toho pravého, a jsme v tom pravém, i v Synu jeho Ježíši Kristu. Onť jest ten pravý Bůh a život věčný.**” (1. Jan. 5:20)

Z těch asi čtyř tisíc let Starého zákona nám nebyl dochován ani jediný rozhovor mezi Otcem a Synem. On ani jednou během tohoto časového rozpětí neřekl: „Můj milý Synu, Tebe Já posílám!” – naopak: On vždycky říkal, že Sám přijde, jako např. V Izai. 35:4–6 a Izai. 40:3. Jestliže v Žalmu 2:7 je psáno: „**Syn můj ty jsi, já dnes zplodil jsem tě**”, pak to přece neznamená, že byl v nebi Syn Boží, který potom sestoupil na zem. Nový zákon podává jednoznačně zprávu o zplození a narození Ježíše. Tak se zjevil Bůh v lidské podobě. ON sám se stal člověkem – to je to nepochopitelné, nevysvětlitelné tajemství Jeho božské lásky! Jako Syn trpěl a zemřel, neboť jako Bůh je nesmrtelný. Vykoupení se stalo v tělesném těle, aby nás z tohoto těla smrti vykoupil (Žid. 2:14-15) a dal nám záruku, že nám dá tělo vzkříšené (1. Kor. 15:50–57).

Ježíš Kristus je to Slovo, které se stalo tělem, Logos, Jahweh, který z původní Boží plnosti Ducha se zjevil nejprve v duchovním těle a potom viditelně v tělesném těle. To je úplná a čistá pravda. „**Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh ... A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi.**” (Jan. 1:1 + 14). Ježíš není jen bytostně stejný – totožný, On je bytostně zajedno s Otcem. Jak se Bůh (Elohim) zjevil jako Pán (Jahweh) a přesto zůstal tentýž, tak se Otec zjevil v Synu a zůstává přesto tentýž.

Apoštol nás nenechává v nejistotě, odkud přichází antikristovské hnutí, nýbrž zřetelně říká: „**Z násť vyšli, ale nebyli z nás.**” (1. Jan. 2:19) Tento vývoj nepocházel z židovství, ale z neporozumění těch, kteří se k věřícím křesťanům jen připojili, aniž by sami prožili setkání s Kristem. Již v prvních staletích po Kristu nabyl tento směr podoby, avšak teprve po koncilu v Nicei se stal pevnou organizací. Každý žid zná první přikázání: „**Já**

jsem Hospodin Bůh tvůj... nebudeš mítí bohů jiných přede mnou." (2. Mojž. 20:1–3), a nikdy by z jednoho Boha neudělali více bohů.

Samozřejmě, že se s trojnásobným pojmenováním setkáváme stále znovu. Tak např. čteme: „*Rozdílníť pak darové jsou, ale tentýž Duch, a rozdílná jsou přísluhování, ale tentýž Pán, a rozdílné jsou moci, ale tentýž jest Bůh, kterýž působí všechno ve všech.*” (1. Kor. 12:4–6). K tomu řekneme: „Amen”. Žádnému apoštolu by proto nikdy nepřišlo na mysl, aby řekl: „Požehnej vás Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch svatý.” Formulace: „Bůh Syn a Bůh Duch svatý” není totiž ani jednou v Bibli. Vždy je objasněn původ. Ctěme o Synu Božím nebo o Duchu Božím. Trojnásobný Bůh by byl opravdu zvláštním Bohem. Pro povrchního pozorovatele má učení Kristovo a učení antikristovo mnohdy nápadnou podobnost, nikdy se ale neshodují a v podstatě jsou úplně rozdílná. Kristus, kterého antikrist zvěstuje, absolutně není Kristem z Bible. Vidět to ale může jen ten, komu Bůh otevře oči (Luk. 10:22).

Antikristovská moc byla již v prvotním křesťanství ve svých začátcích činná. Jan označuje příslušné zástupce také jako falešné proroky a vyslovuje v 1. Jan. 4:1–3 varování: „***Nejmilejší, ne každému duchu věřte, ale zkoušejte duchů, jsou-li z Boha; nebo mnozí falešní proroci vyšli na svět. Po tomto znejte Ducha Božího: Všeliký duch, kterýž vyznává Jezukrista v těle přišlého, z Boha jest. Ale všeliký duch, kterýž nevyznává Jezukrista v těle přišlého, není z Boha; nýbrž toť jest ten duch antikristův, o kterémž jste slýchali, že přijíti má, a jižť jest nyní na světě.***”

Není to jen antikrist sám, který si počíná – co se týče učení – jako falešný prorok, nýbrž existuje mnoho falešných proroků a Kristů, před nimiž Pán varoval (Mat. 24). Všichni zvěstovatelé, ať kazatelé nebo evangelisté, kteří převzali od falešných proroků falešná učení o božství a křtu, atd. atd., stojí v protikladu vůči Slovu Božímu a tím jsou rovněž falešnými proroky a náleží duchovně do tábora antikrista.

Slovo „Kristus” přece znamená „Pomazaný” – falešní Kristové jsou tudíž falešní pomazaní. Existují lidé, dokonce činitelé divů, kteří přes své pomazání zastávají falešná tradiční učení antikrista. Proto je psáno, že na konci bude to falešné tomu pravému tak blízké, že by dokonce vyvolení byli sve-

deni, kdyby to bylo možné. Oni však nemohou být svedeni, protože slovo Boží v nich je skrze Ducha Božího zapečetěno.

Ježíš se zmínil o těch, kteří používají darů Ducha a přesto jsou falešní – nepraví, když řekl: „**Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest. Mnozí mi dějí v onen den: Pane, Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém divů mnohých nečinili? a tehdyž jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.**” (Mat. 7:21–23) Není nic platné opakovat převzatá vyznání víry. Musí být zkoumána na základě Slova, neboť Pán bude soudit podle Svého Slova.

Duch Boží bude v každém bodu vždy říkat totéž. Totéž se týká všech Pánem dosazených služebníků. Přitom se nejedná o nějaké rty odříkávané vyznání, ale jak Pavel vykládá: „... **a žádný nemůže říci: Ježíš je Pán, jedině v Duchu svatém**” (1. Kor. 12:3). Pán je Bůh a o to jde. Jen kdo v plném přesvědčení víry může říci: „Ježíš je Pán”, ten přijal zjevení skrze Ducha, že Jahweh (JHWH) a Ježíš je tentýž Pán. Kdo tomu nevěří, nachází se v antikristovském oklamání, bez ohledu na to, k jakému náboženskému společenství náleží.

Následující verš je výzvou k sebezkušování. Kdo má Ducha Kristova, bude věřit, co On jako vzkříšený řekl: „**Jáť jsem Alfa i Omega, totiž počátek i konec, praví Pán, kterýž jest, a kterýž byl, a kterýž přijíti má, ten všemohoucí.**” (Zjevení 1:8) To je vlastní svědectví našeho Vykupitele, který se označuje jako Všemohoucí. Věří snad někdo, že existuje více Všemohoucích než jeden? Bůh a každé Jeho zjevení je psáno v jednotném čísle. Tak existuje jen jeden Stvořitel, jeden Zachovatel, jeden Zachránce, Král, atd. Jen jeden Otec, jen jeden Syn, jen jeden Duch svatý, jen jeden Pán, jen jedna víra, jen jeden křest, jen jedna spása, jen jedna Církev, atd. Všechno vycházející z Boha je v jednotném čísle a v té všechno zahrnující mnohotvárnosti.

Zde není zastáváno učení „Jesus Only”. Ježíš sám sebe ani nezplodil, ani při svých modlitbách nevedl samomluvu. Jako vždy i zde spočívá pravda uprostřed. Hlavní myšlenka, která byla vzata na základ těchto výkladů, je ta, že čisté nefalšované biblické učení musí být nyní na konci navráceno. Teprve až když to věčně platné evangelium bude kázáno na svědectví všem národům, tehdy přijde konec (Mat. 24:14).

Každý – ať učitel nebo čtenář Bible – by měl důkladně a od základu učinit přesné srovnání. Měl by porovnat Krista, kterého nám představují denominace, s Kristem, jak Jej nalézáme popsáno v Bibli. Totéž se týká přesvědčení, které je zakotvené v povědomí všech věřících, že totiž každý, kdo se přiznává ke Kristu, by měl být z Boha.

Na základě tohoto všeobecně zastupovaného náhledu budou mít mnozí potíže, aby poznali jako antikrista toho, koho Písmo skutečně míní. Protože se přece v celém světě před shromážděnými davy všech národností a náboženství odvolává na Krista, je pro většinu lidí nepředstavitelné, že by právě tento muž měl být tím největším odpůrcem Krista.

Vezměme například historickou návštěvu papeže v Indii, kde obrovskému zástupu hindů provolával: „Kristus je v každém náboženství!“ na tomto místě musíme položit otázku: „Který Kristus?“ Ten, kterého Marie drží v náručí? Ten, který je zhotoven z jakéhosi materiálu a přilepen na krucifix? Ten, který musí sloužit pro každý účel? Ten z vlastní výroby, kterého z kousku pečiva vyslovením „sanktus, sanktus, sanktus“ udělají Kristem? Ten Kristus, kterého může Marie ovlivnit, vedle kterého postavili ještě zástup přímluvců? Ten Kristus, jehož nanebevstoupení bledne vedle nanebevzetí Marie, která přece, jak se tvrdí, vstoupila tělem i duší vzhůru? Ten Kristus, který je vytlačován „královnou nebes“?

Kristus, kterého představuje papežská církev, není Kristus Boží, to je podle potřeby formovaný a umístěný Kristus. Takový Kristus je ovšem všude, kam ho lidé postaví, položí, přinesou; ten je pak vždy zrovna takový, jak jej právě potřebují. To však není ten Kristus popsáný v Bibli, kterého známe jako Pána, jako Záchrance, jako Krále, jako Soudce a se kterým se nakonec setkáme jako s Bohem. Vyznání jakéhosi Krista neznamena vůbec nic – duchové musí být zkoušeni, učení musejí být porovnávána. Kristus, který je v Bibli, není takový, jak my si Jej představujeme – On je vyvýšený nad jakoukoliv představu a tentýž včera, dnes i na věky (Žid. 13:8).

Jak jsme ze všech citátů Písma svatého viděli, odvolával se Kristus sám vždy na Slovo Boží. Proto musíme ještě jednou zdůraznit, že slovy vyjádřené odvolání na Krista a vyznání Krista není nic platné, jestliže tomu není tak, jak Písmo říká a vyžaduje. Rozhodnutí, kdo chce komu věřit a důvěřovat, musí učinit každý sám. Zde je možno pouze poradit, aby si každý duchovní věci skutečně kriticky rozebral a věřil jedině Bohu a Jeho Slovu.

Žijeme nyní krátce před koncem doby milosti. Proto musí být biblické pravdy znovu nekompromisně postaveny na svícen. Existoval velký počet probuzeneckých kazatelů, kteří v různých dobách zvěstovali ztracené biblické pravdy i přes odpor etablovaných církví – denominací. Mnozí museli pro Slovo Boží položit svůj život. Všichni praví věřící jsou vyzýváni k tomu, aby bojovali za víru, která byla jednou provždy dána těm v Kristu posvěceným (Juda 3). Nyní jsme byli postaveni do závěrečného duchovního boje. Pokud se nalézáme na straně Boží, bude On s námi, až dojdeme od víry k hledění (skutečnosti). Brány pekla Církev Boží nepřemohou.

Všem čtenářům přeji ze srdce Boží bohaté požehnání.